IX. évfolyam, 10. szám

1953 március 5.

Ludas Matyi

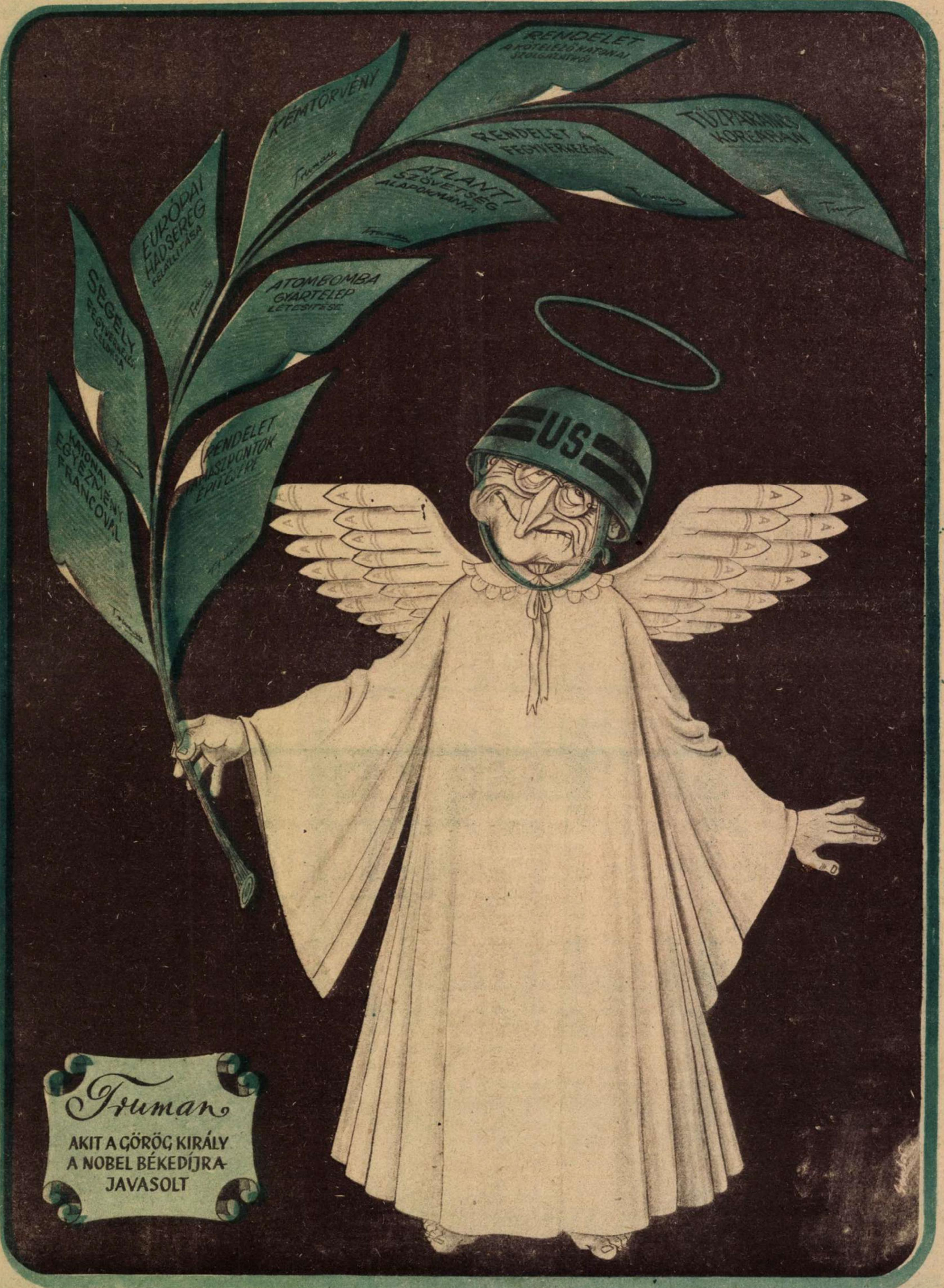
RENDELET A KÖTELEZŐ KATONAI SZOLGÁLATRÓL
KÉMTÖRVÉNY
Truman
TŰZPARANCS KOREÁBAN
Truman
RENDELET A FEGYVERKEZÉSRŐL
Truman
ATLANTI SZÖVETSÉG ALAPOKMÁNYA
Truman
EURÓPAI HADSEREG FELÁLLÍTÁSA
Truman
ATOMBOMBA GYÁRTELEP LÉTESÍTÉSE
SEGÉLY FEGYVERKEZÉSI CÉLOKRA
Truman
KATONAI EGYEZMÉNY FRANCÓVAL
Truman
RENDELET TÁMASZPONTOK ÉPÍTÉSÉRE
Truman
US
A
D

Truman

AKIT A GÖRÖG KIRÁLY
A NOBEL BÉKEDÍJRA
JAVASOLT

70 fillér

GYAKRAN CSERÉLNEK MUNKAHELYET A BÁNYÁK MŰSZAKI VEZETŐI

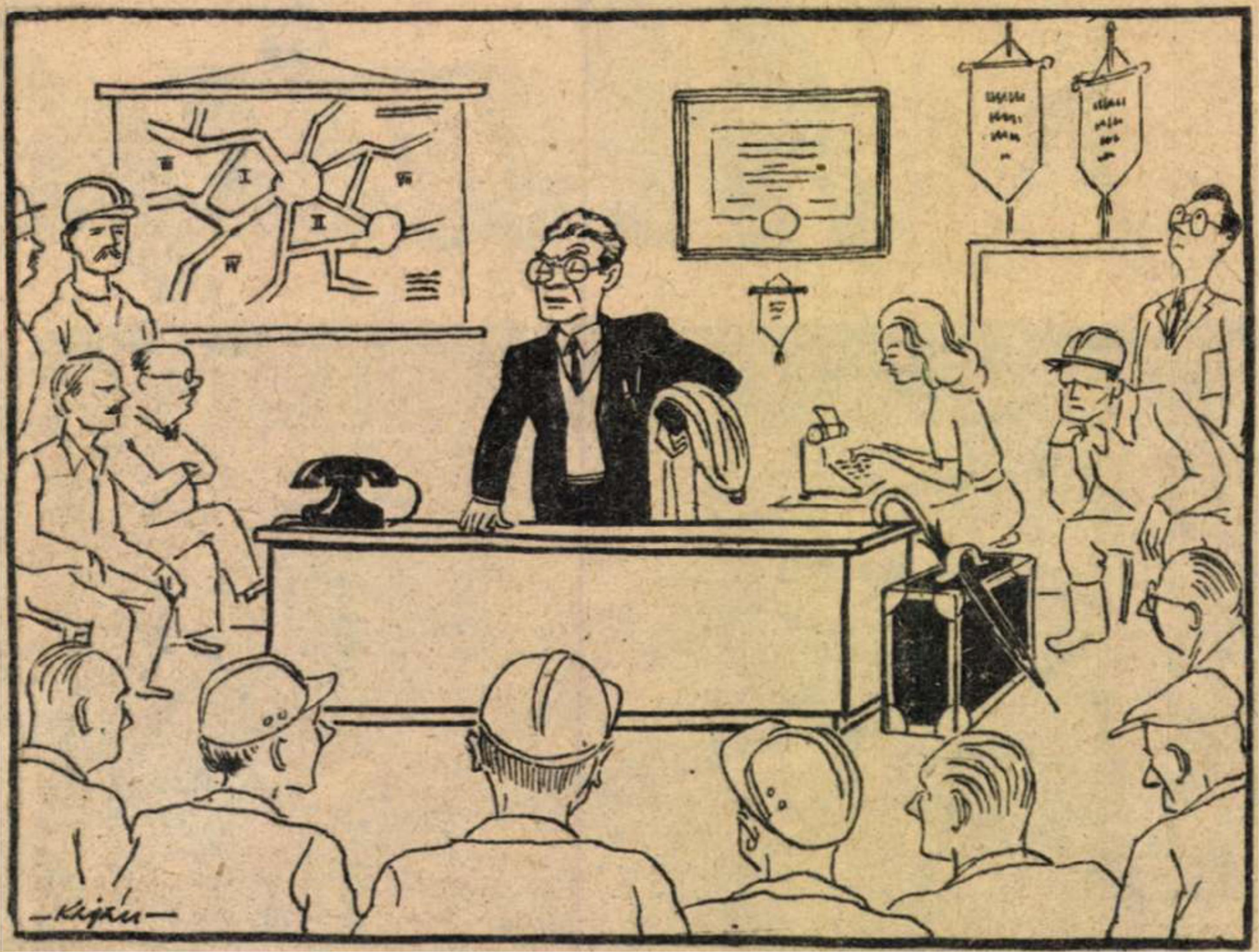

MŰSZAKI VEZETŐ: Teljes felelősséggel vállalom az egyenletes termelés biztosítását. Szavatolom a frontfejtéses módszer kiterjesztését, a versenymozgalom szélesítését és csak sajnálhatom, hogy mindezt az utódom fogja megvalósítani, mert én búcsúzom is, utazom új munkahelyemre...

Hivatalos látogató a „csilletemetőben"

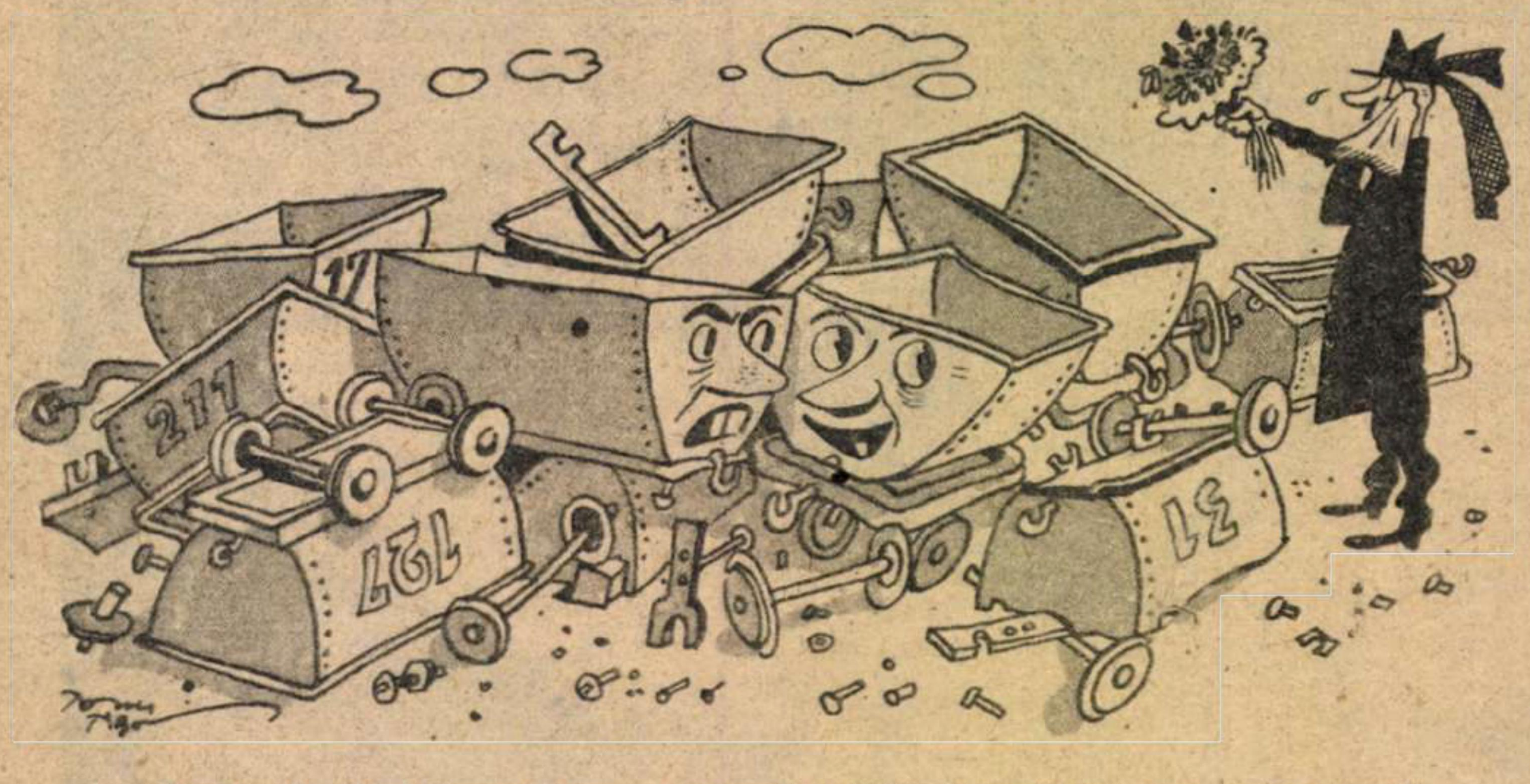

Egyik csille: Nézd öregem, maga az igazgató is kijött és hozott egy nagy csokor ibolyát...
Másik csille: Maradt volna a helyén és küldött volna inkább egy géplakatost!...

A herceg, a hercegné meg a lakás

KOMMENTÁR A DAILY MAIL CIKKÉHEZ

Ez a kép Roxburghe angol herceget ábrázolja. A kép meglehetősen élethű, csak annyiban van idealizálva, hogy a herceg keze a saját zsebében van, szokásától eltérően.

A másik kép viszont Roxburghe herceg feleségét ábrázolja, aki ellen férje kilakoltatási pert indított. A hercegné arcán derűs mosoly honol. Hogy miért honol a hercegné arcán derűs mosoly, azt megértjük, ha megnézzük a lakást, amelyből a herceg ki akarja lakoltatni a feleségét.

A „lakást" repülőgépről fényképezték le. Ez a lakás ugyanis olyan lakás, amit csak repülőgépről, madártávlatból lehet lefényképezni. Ebből a „lakásból" akarja kilakoltatni Roxburghe herceg, akinek V. György király volt a keresztapja, a feleségét, akinek ugyancsak V. György király volt a keresztapja.

A nem főrangú angolok, a szűk lakásokban összezsúfoltak, a barakklakók, az ágyrajárók, a sátorlakók, a padrajárók és a teljes hajléktalanok mintegy kétmillióan hűvös érdektelenséggel nézik a kilakoltatási pert. Ugyanis tisztában vannak vele, hogy amennyiben Roxburghe herceg nyeri meg a pert, Roxburghe herceg fog a „lakásban" lakni; amennyiben Roxburghe hercegné nyeri meg a pert, Roxburghe hercegné fog a „lakásban" lakni; tehát bármilyen eredménnyel záruljon a per, a sátorlakók továbbra is sátrakban fognak lakni, az ágyrajárók továbbra is ágyra fognak járni és a padrajárók továbbra is padra fognak járni.

Mindaddig, amíg Roxburghe hercegné ellen nem a férje, hanem az angol nép fog kilakoltatási eljárást indítani.

De abban Roxburghe hercegnek sem lesz sok öröme, bármennyire gyűlöli is csalfa feleségét.

A banda ajándéka

ÍRTA: B. APRILOV

Az első esős, őszi napok egyikén éles csengőberregés zavart meg, miközben jegyzeteimet rakosgattam.

— Mi újság, Fimcso, — üdvözöltem a srácot, csodálkozva, hogy minek köszönhetem ezt a szerencsét. A srác a harmadik emeleten lakott és én kedveltem, bár — őszintén megvallva — a ház többi lakói egyöntetűen utálták az alanti okokból:

1. Fimcso sosem haladt le a lépcsőn, hanem mindig eszeveszett sebességgel csúszott le a korláton.
2. Senki sem szunyókálhatott délután, mert ilyenkor Fimcso a bandáját vezényelte a ház előtt.
3. Füttyszava a legváratlanabb időkben verte fel a ház csendjét.
4. Egyéb okokból, melyekre itt kitérni nem kívánok.

A srác közölte, hogy négyszemközt, bizalmasan kíván velem beszélni. Bevezettem a dolgozószobámba, leültettem és félig tréfásan cigarettával kínáltam.

— Úgy látszik, rossz véleménnyel van rólam — mondotta.

— Távolról sem, de nem vagyok puritán.

— Micsoda purzicsán?

— Puritán, úgy gondolom, hogy nem vagyok szűklátókörű.

A srác elővette noteszét és lassan, gyermekes írással bejegyezte, hogy puritán = szűklátókörű. Aztán mindkét könyökét az asztalra támasztva így szólt:

— Beszéljünk, mint férfi a férfival. Maga vicclapnál dolgozik és így biztosan nagyon komoly ember.

— Nos, te és a bandád legalább vasárnap délután kisebb cécót rendezhetnétek, hogy a dolgozók nyugalmát ne zavarjátok.

A srác elpirult:

— Ez a mi gyengénk — jegyezte meg —, de majd harcolunk ellene.

— Szegény anyád is panaszkodik, hogy nem tud hazaparancsolni a jégpályáról.

— Oh, anyám... anyám is valamifajta puritán. Elfelejti, hogy jó tanuló vagyok és úttörő őrsvezető. Mindig a futball és korcsolya miatt sopánkodik... Egyébként segítségét jöttem kérni.

Fimcso kémlelően mért végig. Látszott, hogy ki akarja találni gondolataimat.

— Remélem tud hallgatni?

— Tételezzük fel, de hadd lássam már, hol szorít a cipő?

— Egy pullóvert akarok itt elrejteni — bökte ki meglepetésszerűen.

— Távol áll tőlem még a feltételezése is, hogy valahol loptad.

— Persze, hogy nem loptam — válaszolta csodálkozva, — a pullóver az enyém.

Kabátja alól kihalászott egy vadonatúj, puha, világoskék gyapjú pullóvert. Mellrészét két szarvas díszítette.

— A koreaiak részére gyüjtő bizottságnak akarom adni.

— Add nyugodtan, de mi közöm nekem mindehhez?

Fimcso hátradőlt székében, s nem adott mindjárt egyenes választ.

— Tudjuk, mi történik Koreában. A nép hősiesen harcol a bajok tömege ellen. Meleg ruhára van szükségük, mert ott hideg a tél.

— Honnan tudod?

— Tudom azt, ami érdekel.

— De miért jöttél épp hozzám?

A srác lapozni kezdett az asztalon heverő könyvben. Látszott, hogy minden szavát mérlegeli.

— Ez a pullóver vadonatúj — kezdte. — Anyám kötötte, születésnapomra. Mindaz, amit eddig gyüjtöttek Korea részére, használt, részben foltozott és kopott holmi. A bandával elhatároztuk...

— A bandád is benne van?

— Benne. Könnyű ócska holmit adni. Mi elhatároztuk, hogy újat adunk. Ezt a pullóvert nagyon szeretem. Épp ezért akarom Koreába küldeni. Nekem még jó lesz a régi is.

Valami fojtogatta a torkomat. Nem volt könnyű a könnyeimet elrejteni a srác előtt.

— A bandád is így gondolkodik?

— Így. Valamennyien elhatároztuk, hogy az új holmikat az ön lakásában rejtjük el.

— És mit mondasz anyádnak, ha majd keresi a pullóvert.

— Azt füllentem, hogy a korcsolyapályán hagytam el, mert levetettem verseny előtt. Legfeljebb megraknak. Mi meleg szobában vagyunk, míg Koreában a fronton...

— Parancsolsz még valamit? — kérdeztem.

Fimcso felkelt és az ajtó felé indult:

— A banda holnap hozza az új holmit. Ezzel fütyülve kirontott az ajtón és már eszeveszett sebességgel csúszott le a korláton. Füttyszava felverte az egész házat.

Leültem jegyzeteimhez és dolgozni próbáltam. De a pullóver szarvasmintája nem hagyott dolgozni. Rámmosolygott.

Felszaladtam Fimcsoékhoz. Anyja nyitott ajtót és a konyhába vezetett. A konyhában nehéz bors és hagymaszag terjengett. Elmondtam a pullóver történetét és láttam, hogy a vér az anya arcát vörösre festi.

Amikor befejeztem, kezefejével a szemét törölte, szipákolt és csodálkozva mondta:

— Hihetetlen, hogy ez a kis hagyma, hogy megkönnyezteti az embert...

(Bolgárból fordította: Kertész Erzsébet.)

Megszolgálják a fizetést

A nyugatnémetországi megszálló hadsereg költségeit Nyugatnémetország polgárai fizetik.

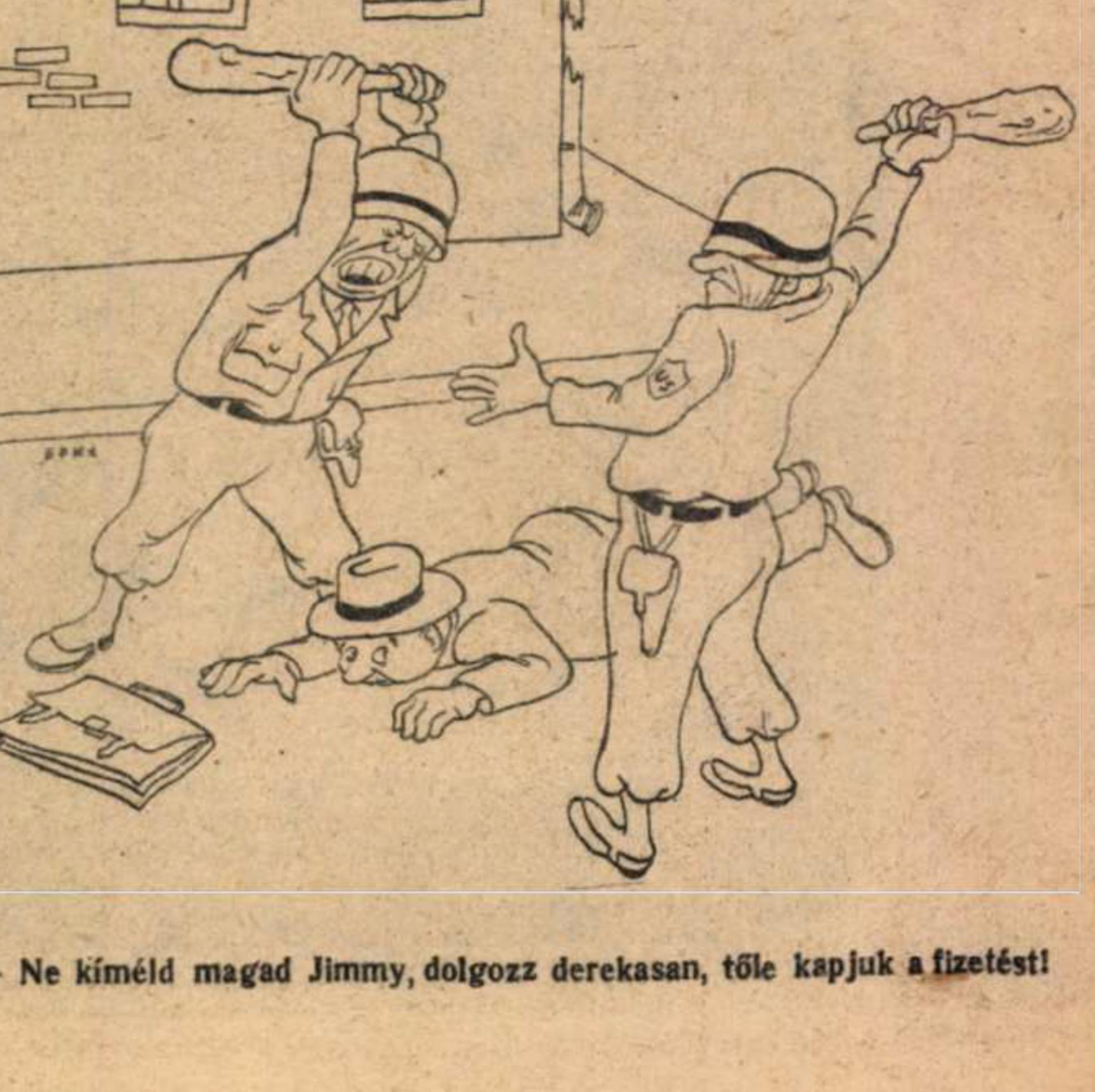

— Ne kíméld magad Jimmy, dolgozz derekasan, tőle kapjuk a fizetést!

DARVAS SZILÁRD:

Állatmese, némi tanulsággal

Ide hallgass, Pista, Zsóka,
figyeld meg e kis mesét:
volt egyszer egy korrupt róka,
imádta a kedvesét.
Mondják, el is vette volna,
ám az egyetlenegy papból,
ki véletlen arra tévedt,
három medve megebédelt
s hogy meghiztak jól e koszton,
nem volt aki áldást osszon.

Nos, e róka, e tekergő
komoly állást tölte be,
zsiros állást, szebb barlangot,
cifra rangot s más cafrangot
osztíatott egy ötlete,
függött tőle pozició,
prémium és nyaralás
s hogy a menyét hova menjen
gyógyulni, ha nyavalyás.

És a kicsi rókaasszony,
ki balmancsról neje volt,
spekulálva némi hasznon,
kérésekkel tele volt.
Rokonsága a fél erdő
fel vagy lemenő faágon,
tolta őket és emellett
olykor segíteni kellett
volt kedvesen, jó barátον
hát a párját egyre kérte:
üvöltsön egy pár kedves szót
ennek-annak érdekébe.

Persze, hogy a hű szerető
eleget tett kedvének,
megtette, mit megtehet ő,
sógorát, egy buta sakált
igy hozta be medvének.
Hűledeztek az állatok,
morogtak is néha érte
csodálkozva, meg nem értve
sem a célját, sem okát,
hogy lehet a nyúlból tigris,
sündisznóból leopárd.

Ezidőtájt az erdőben
dőlt a pacsi, a puszi,
szörnyű komoly képet öltve
oroszlánnak bátorságból
leckét adot a nyuszi,
elefántok a sündisznót
félték, mint az ördögöt
és elhitték, ha a sakál
medvehangon dörmögött,
a zsiráf a csacska majmot
(ki nyakába mászhatott),
hordta, mint a lovasát,
lassan így nyert jogerőt a
sógorság és komaság.

Ez az erdő ilyen cég volt,
Ilyen fura vállalat.
Nem csoda hát, ha az égbolt,
Noha kék volt, noha szép volt,
Sokszor mégis rászakadt.
Mert a törpe óriást játszott
És az óriás törpe lett,
Fű, fa, virág, bokor, csalit,
Hamarosan tönkrement.
Érthető hát ugye, hogy ott
Elsorvadt a fáknak rügye
S nem szólt a sok rügyefogyott,
Legfeljebb ha biztatgatta
Egyike a másikát:
„Micsoda szájtátiság."

Nem tudom, hogy mi a vége,
megvan-e még a vadon,
megél-e még állat benne
s róka koma játékait
űzi-e még szabadon,
tán többet tudsz magad róla,
hisz mindenütt akad róka,
akad koma, sógor is
s hogyha baj van — állítólag —
észre lehet venni néha
nemcsak későn, jókor is.

Újfajta tanulságos játékokat hoznak forgalomba

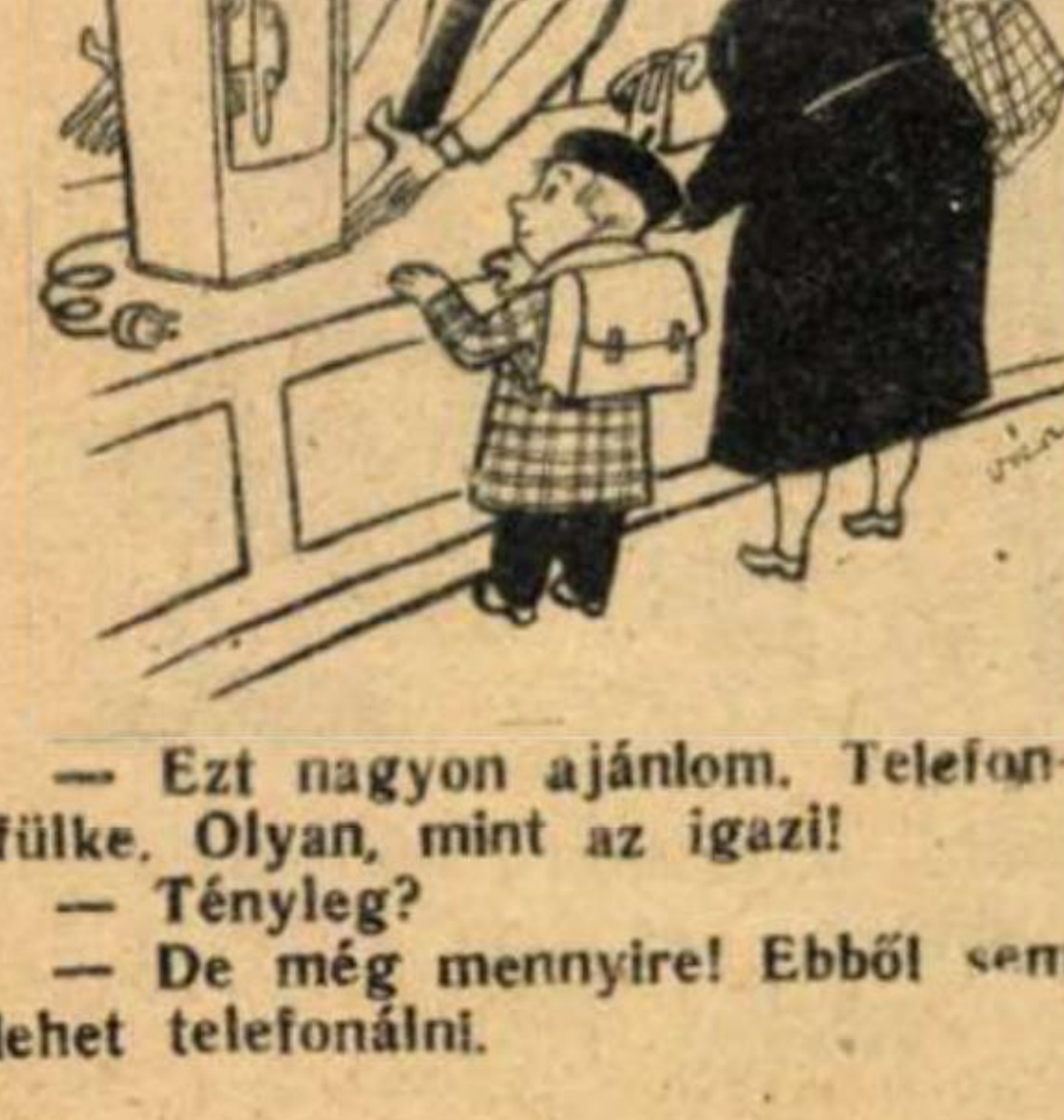

— Ezt nagyon ajánlom. Telefonfülke. Olyan, mint az igazi!
— Tényleg?
— De még mennyire! Ebből sem lehet telefonálni.

KI KORÁN VET, BŐVEN ARAT

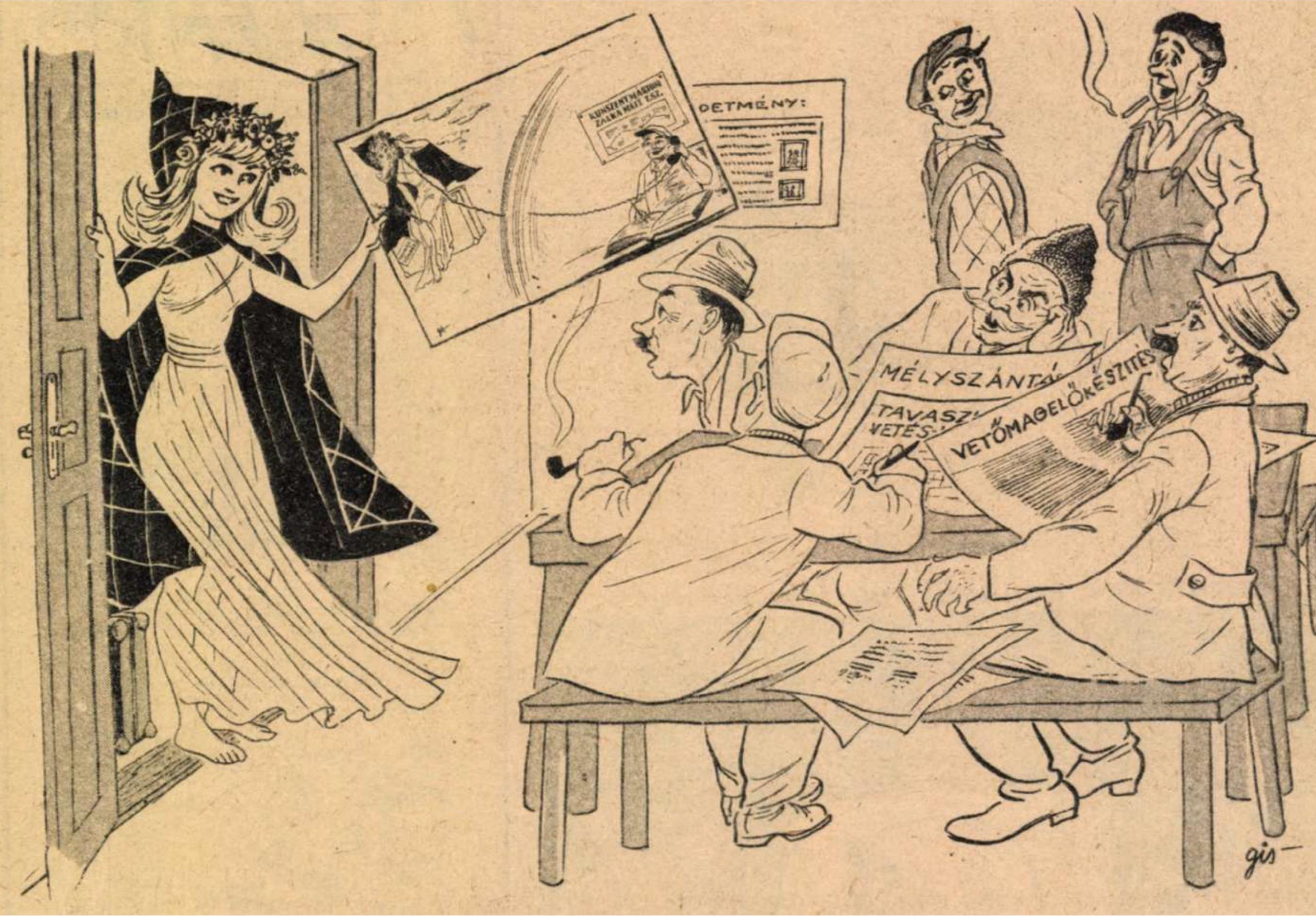

Tavasz tündér: Múlt héten még csak telefonáltam, de most már küszöbön állok. Azonnal vessék el a tavaszi búzát, elvtársak, ha azt akarják, hogy bő termésük legyen.

Nem egészen kitalált történet AZ ALULRÓL JÖVŐ BÍRÁLATRÓL

A 22/5-ös Építőipari Vállalat figyelmébe ajánljuk, de más építkezések is okulhatnak belőle.

1952 augusztus

Borhidi Sándor a komoly, erélyes vezető arckifejezésével tekintett az iroda előtti térségen üldögélő, álldogáló emberekre. Azok elgondolkozva eregették a cigarettafüstöt a kéklő ég felé. Meleg, kánikulai szombat délelőtt volt. A dolgozók nagy része már készülődött a hazautazáshoz, amikor Bánkuti szakszervezeti bizalmi bejelentette a rendkívüli termelési értekezletet. „Nem tart tovább negyedóránál" — bizonygatta a munkásoknak, hogy együtttartsa őket. „A ‚góré' akar valami nagyon érdekes dolgot mondani." Kíséretében haladt Szabó Béla, a keseszőke adminisztrátor, aki a politikai felvilágosító munkát harsányan egészitette ki: „Aki nem marad itt, majd megnézheti magát!"

— Azért kérettem ide az igen tisztelt elvtársakat, szaktársakat — szónokolt Borhidi — hogy bejelentsem: új élet kezdődik itt! Vége a liberális, bratyizó, megalkuvó szellemnek! Tiszta levegőt az építkezésünkre... Szaktársak, én mától súlyponti kérdésként kezelem trösztünk vezetőinek iránymutatását. Az önök építő, alulról jövő bírálatára támaszkodva akarom végezni munkámat. Tehát kérem, hogy engem szünet nélkül, a nap minden percében keményen és igazságosan bíráljanak és akkor vállalatunk termelése soha nem látott magaslatokra emelkedik.

Salamon bácsi, a legöregebb kubikos közbekiáltott: „Nézze meg, hogy a bérelszámolók mit zagyválnak össze!" Borhidi elvtárs homloka kipirosodott, a hangja elakadt. Nyüszthy technikus mentette meg a helyzetet. „Salamon bácsi, máskor jobban figyeljen. Most elvileg van szó az alulról jövő bírálatról" — süvítette Salamon felé. — Tessék... Rajta, elvtársak, bíráljanak, merészen, bátran...

Miután senki sem volt hajlandó felszólalni, az elnök berekesztette az ülést. Ideje volt már, mert egyre többen szállingóztak az öltöző felé.

1952 december

Elvtársaim, kérem, hogy keményen, könyörtelenül bírálják meg munkámat, — ért beszéde végére Borhidi elvtárs. — Amióta az alulról jövő bírálat fontosságára felhívtam figyelmüket, ez a harmadik termelési értekezletünk, de senki nem bírál. Hát ilyen tökéllyel dolgozom én, annyira hibamentesen?

A kis teremben hang nélkül uszkáltak a gondolatok. A sor szélén váratlanul megjelent egy kéz. „Tessék Soós elvtárs" — lepődött meg az elnök. Zömöktermetű, szögletes arcú kőműves emelkedett szólásra. Lassan beszélt. „Amondó vagyok, hogy nem csak ilyen ünnepi alkalmakkor kell elővenni a hibákat. Én mondtam nemrégen a Borhidi elvtársnak, hogy az átázott téglákkal nem szabad építkezni. Ő meg csak parancsot adott: rajta. Hát itt van. Megenyhült az idő és húsz köbméter fal leomlott."

— Benne van az utolsó „Új építkezés"-ben is — mondta valaki és magasba emelte az újságot. „Micsoda??" — ugrott fel Nyüszthy. „Hol az újság?" hallatszott a vezetőségből is. Az újság kínos lassúsággal vándorolt kézről-kézre előre. Végre megérkezett Borhidi elvtárshoz. A vastagbetűs cím valósággal orron vágta. „Borhidi főépítésvezető visszautasítja a dolgozók bírálatát." Nem, nincs tévedés. Aláírás: „Soós János kőműves".

Borhidi elveszítette nyugalmát. A ronggyá gyűrt újságot magasba emelte. „Elvtársak — tajtékzott — íme, a hozzánemértés, a vezetők megkerülésének eredménye. Okvetetlenkedés, öncélú bírálat. Rombol, ahelyett, hogy építene...

Érdekes véletlen, hogy Soóst másnap áthelyezték egy óbudai építkezésre.

1953 február

— Írja kérem, — diktálta Borhidi elvtárs gépírónőjének — „a szociáldemokratizmus és a hiányos anyagellátás mellett az ólmos téli eső áthidalhatatlan objektív nehézségeket támaszt februári tervteljesítésünk elé." — Néhány másodpercig fáradtan szemlélte az apró irodaablakon keresztül a vigasztalanul zuhogó esőt, majd így folytatta: — „Bekezdés. Nem, folytatólag. A dolgozók — és ez teljesen érthető — az öltözőkben üldögélnek. Az agyagos föld az esőtől síkos, mint az olaj, második napja nem tudom előkészíttetni a munkát a kőművesek számára. Bekezdés..."

Ekkor csikordult a durván ácsolt ajtó zárja: Magyar párttitkár és Dálos, a segédmunkásbrigád vezetője lépett be.

— Borhidi elvtárs, — jelentette Dálos — ma déltől behordtuk és előkészítettük az anyagot. Holnap reggeltől kezdhetnek a kőművesek. — A főépítésvezető hangja elakadt. — Khm, — köhintett. Arca bíborszínt öltött. — Szép, szép, de engem meg sem kérdeztek. Hol itt a munkafegyelem? És a párttitkár elvtárs ehhez hozzájárul?

Magyar elvtárs válasz helyett várakozón Dálosra pillantott. Ez csendesen mondta: „Arra gondoltunk Borhidi elvtárs, hogy úgyis kérte a bírálatot munkája felett, hát mi így bíráltuk meg!

Mire Borhidi szóhoz juthatott volna, Magyar és Dálos már nem is voltak a szobában. Egy darabig maga elé meredt, aztán megrázta magát, mint aki rosszat álmodott és a gépírónő felé fordult:

— Folytatjuk a diktandót. „...második napja nem tudom... — onnan törlendő. Új bekezdés. Utasítást adtam az anyag előkészítésére s így a kőművesek holnap reggel elkezdik a munkát.

Borhidi befejezte a diktálást és elégedetten dőlt hátra székében.

1953 március

A történetet ki-ki fejezze be úgy, ahogy a legigazságosabbnak tartja.

Ordas Nándor

Öreg táltos startra készen

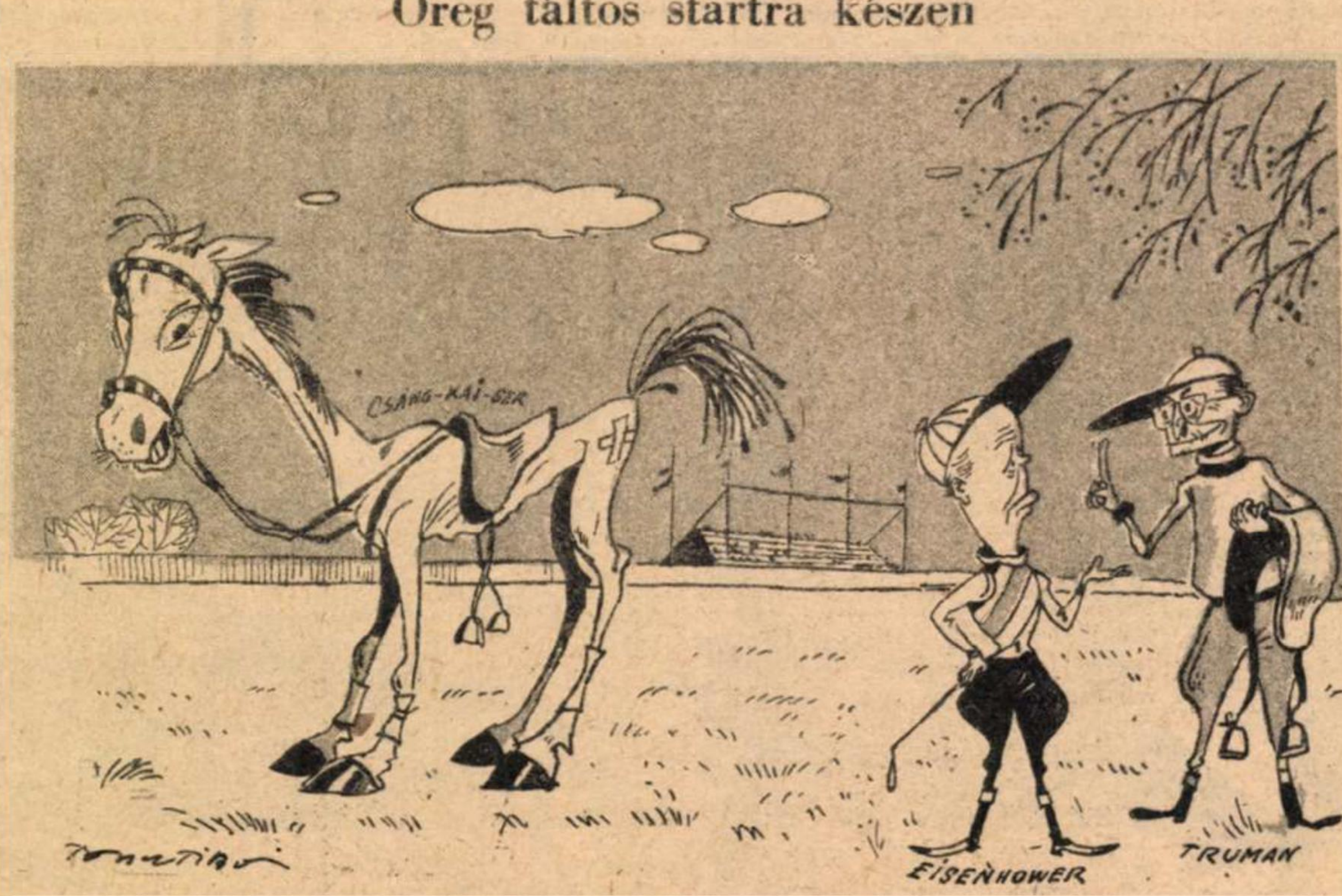

Truman, a nyugdíjas zsoké: Az én időmben ez a gebe csuda nagy zabáló volt! És minél többet tömtem belé, annál jobban futott visszafelé!...

A török-görög-jugoszláv tárgyalások leple alatt settenkedik Tito az Atlanti Blokk felé . . .

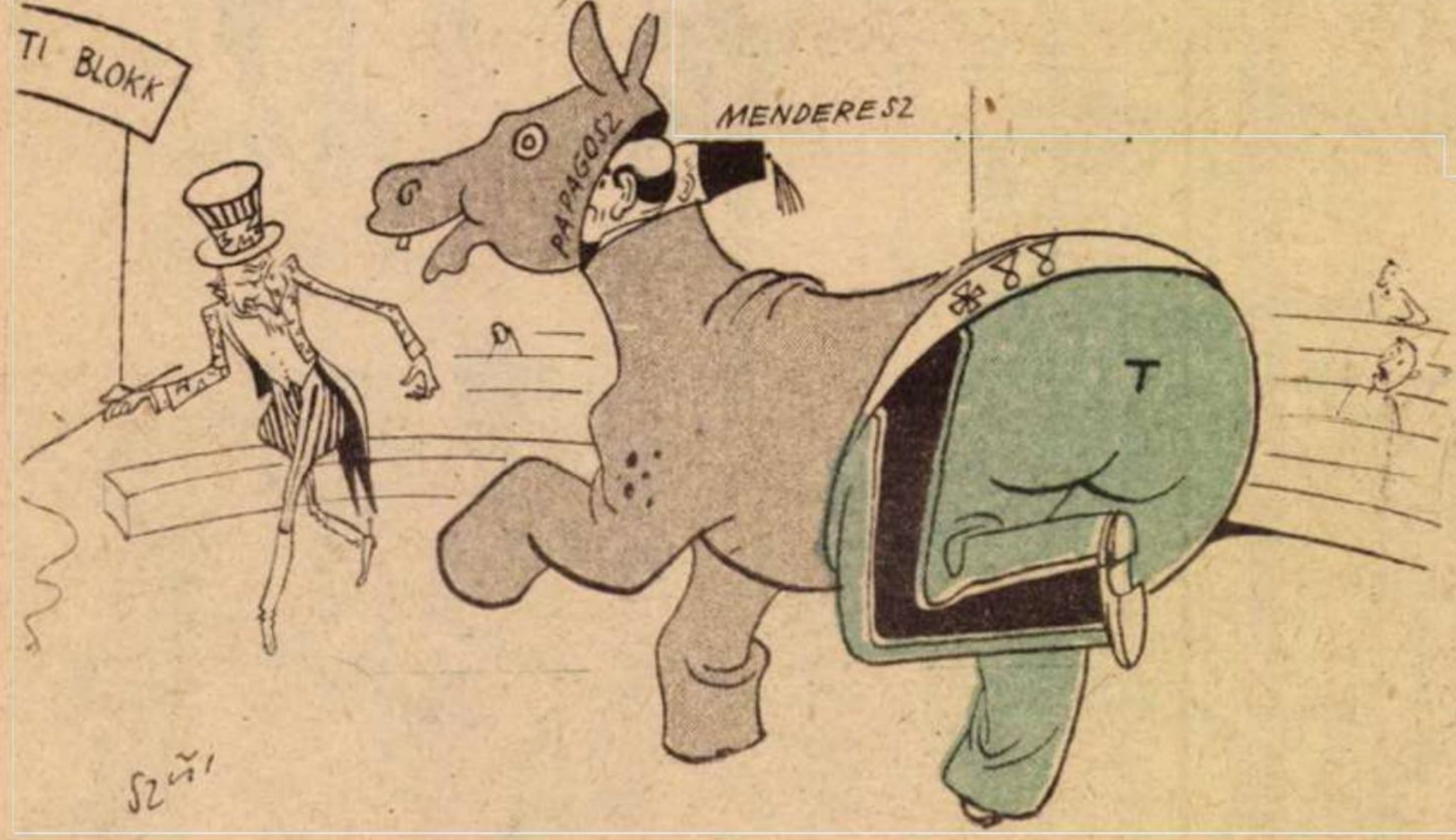

Eisenhower kandalló melletti csevegése

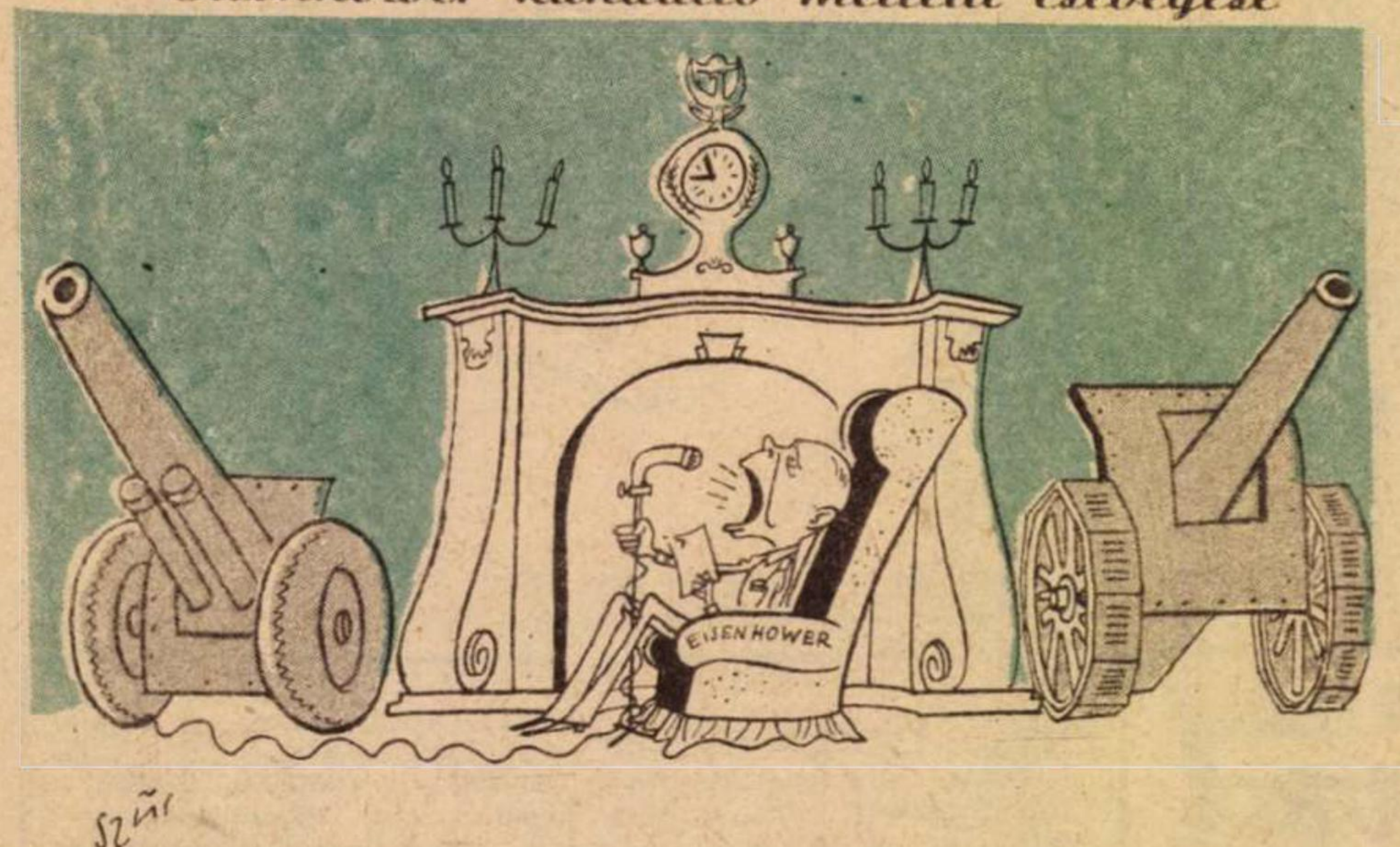

Hiába vakaróznak . . .

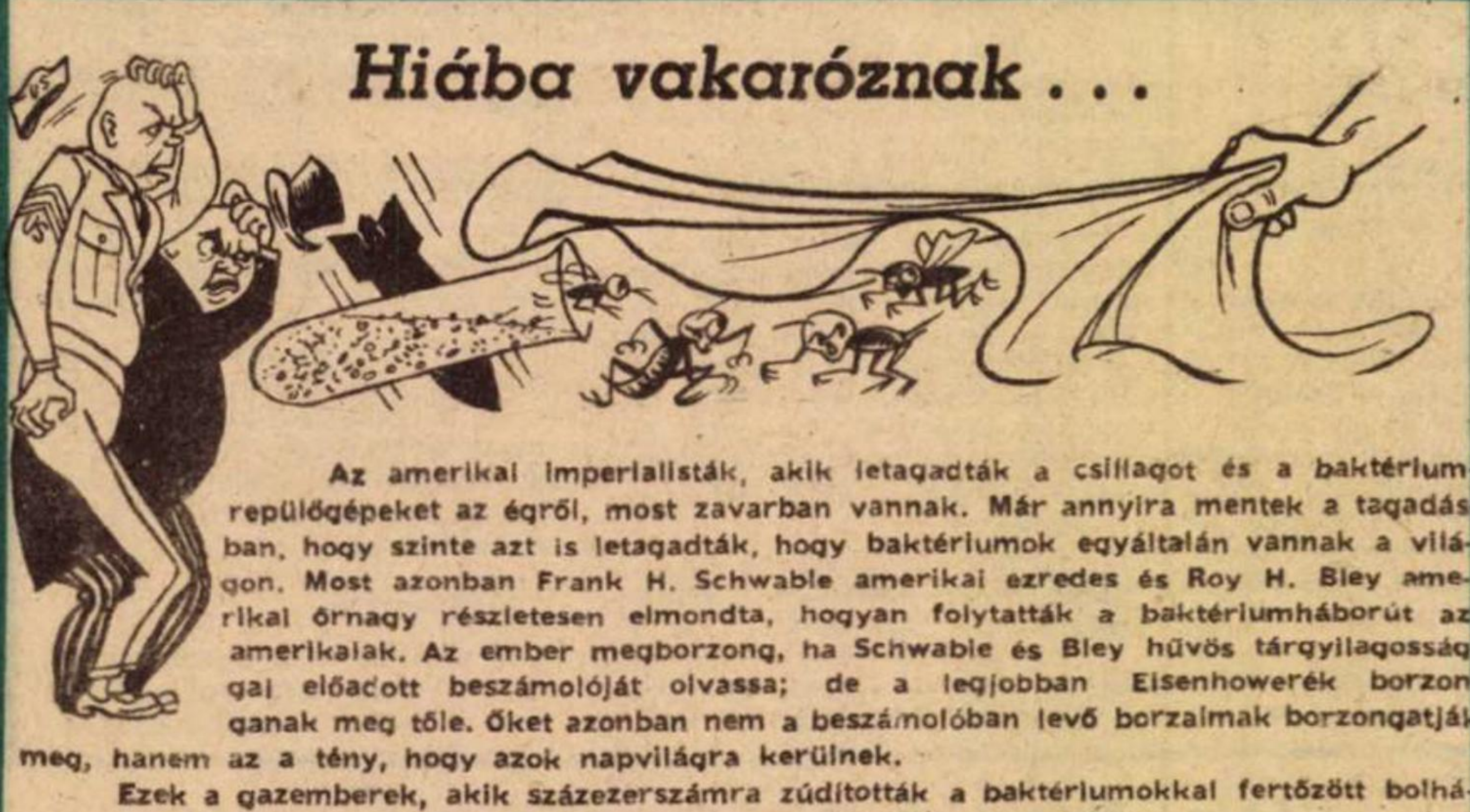

Az amerikai imperialisták, akik letagadták a csillagot és a baktérium-repülőgépeket az égről, most zavarban vannak. Már annyira mentek a tagadásban, hogy szinte azt is letagadták, hogy baktériumok egyáltalán vannak a világon. Most azonban Frank H. Schwable amerikai ezredes és Roy H. Bley amerikai őrnagy részletesen elmondta, hogyan folytatták a baktériumháborút az amerikaiak. Az ember megborzong, ha Schwable és Bley hűvös tárgyilagossággal előadott beszámolóját olvassa; de a legjobban Eisenhowerék borzonganak meg tőle. Őket azonban nem a beszámolóban levő borzalmak borzongatják meg, hanem az a tény, hogy azok napvilágra kerülnek.

Ezek a gazemberek, akik százezerszámra zúdították a baktériumokkal fertőzött bolhákat az emberekre, most nem tehetnek mást, mint vakarózhatnak.

De akármennyit vakaróznak, a gyalázatot nem vakarhatják le magukról.

AMERIKAI ILLEMTAN

Ridgway tábornok utasítására tanfolyamokon oktatják az amerikai megszálló csapatok katonáit az egyes országok lakósságának szokásaira. (Ujsághír.)

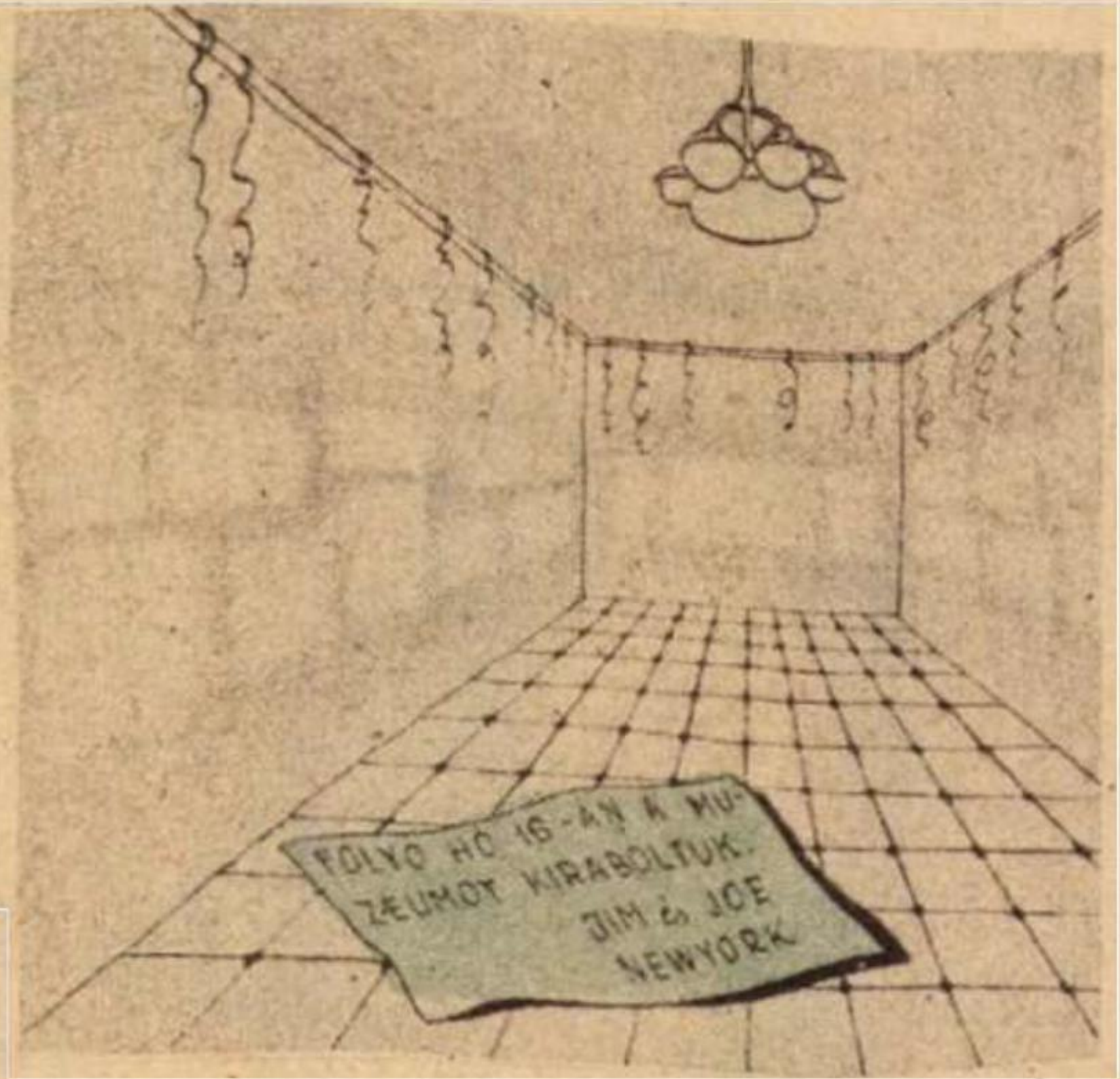
FOLYÓ HÓ 16-ÁN A MÚZEUMOT KIRABOLTUK.
JIM & JOE
NEWYORK

Nyugatnémetországban így járjunk el, mert németek szeretik a preciz munkát.

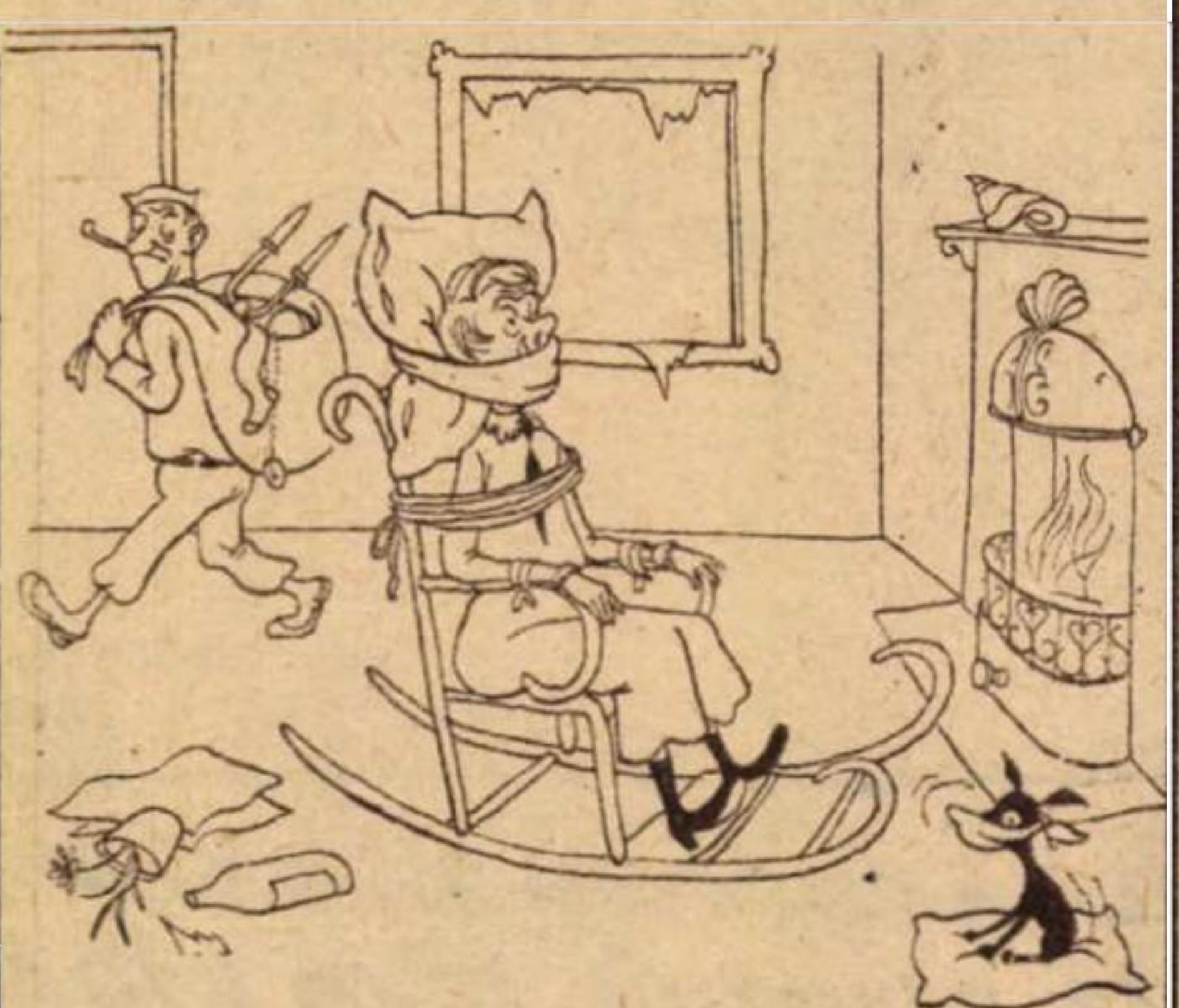

Angliában így kell viselkedni, mert az angolok szeretik a kényelmet.

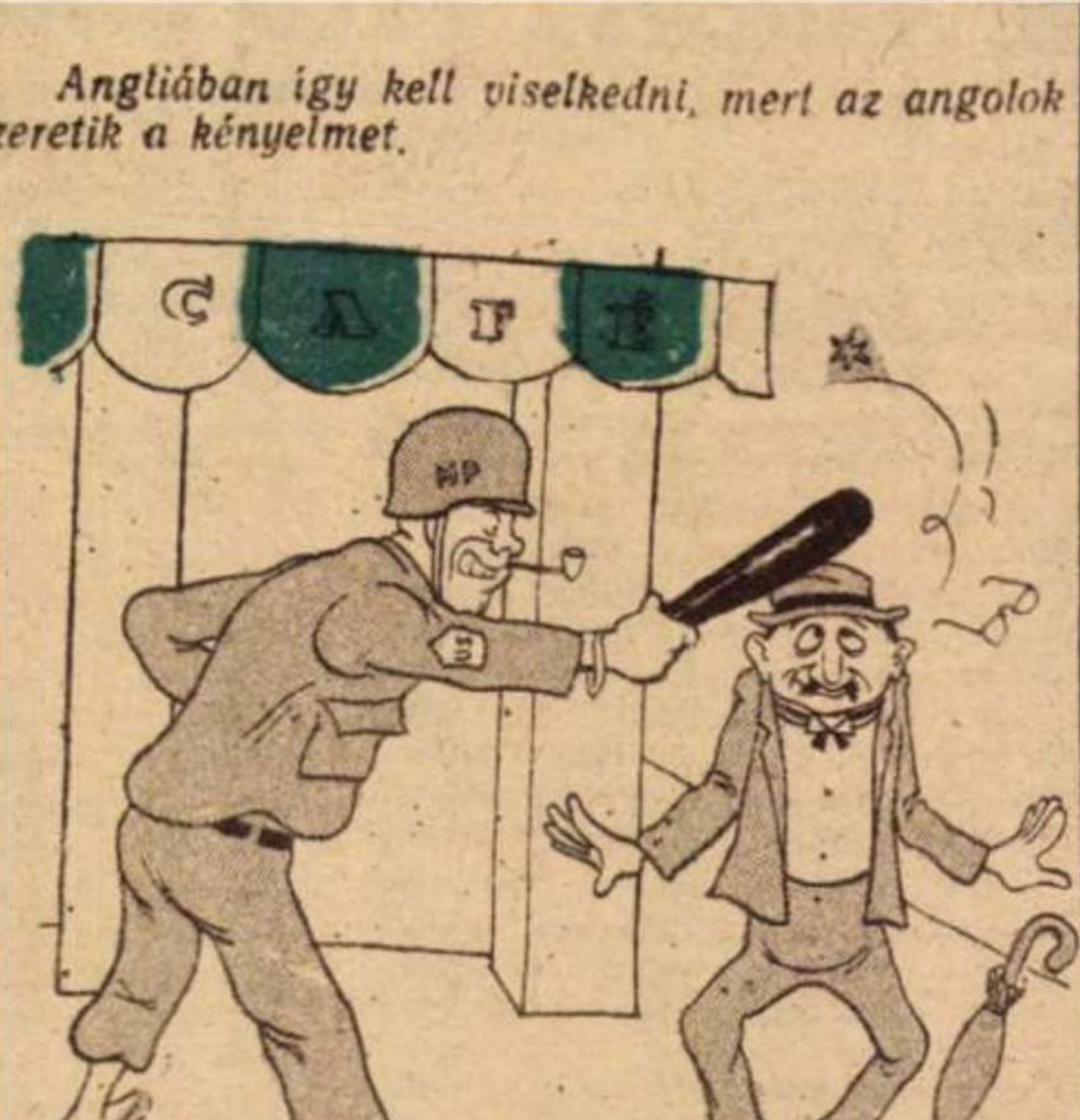

Franciaországban ez a követendő módszer, mert a francia polgár szeret kellemesen elkábulni.

HETI KRÓNIKA

A McCarthy-bizottság felfüggesztette Alfred Mortont, az „Amerika Hangja" rádióadásainak vezetőjét.

Ennek már a torkán akadt Amerika Hangja.

Kiderült a hollandiai árvíz oka: a holland kormány a gátak kijavítására szükséges összeget fegyverkezésre fordította. A kijavítatlan gátakon befolyt a víz. Ez az amerikai befolyás.

Az amerikaiak szabadonbocsátották Georg Küchler háborús bűnös volt náci tábornokot. Az ember ezen a híren csodálkozik. Nagyon sok náci fogoly lehetett Landsbergben, hogy az amerikaiaknak még mindig van kit szabadonbocsátaniok.

A Queen Mary angol hajó tengerészeitől legnagyobb felháborodásukra ilyeneket kérdeztek McCarranék: „Kik a barátnőid?" „Megvéded-e az Egyesült Államok kormányát?" Noha az első kérdés volt az illetlenebb, az angol tengerészek a második kérdésre adtak illetlenebb választ.

A francia kormány amnesztiát adott az elzászi származású oradouri gyilkosoknak

A nyugatnémet szociáldemokraták „világszemlélete" élesen elítéli azt a felfogást, amely különbséget tesz fasiszta gyilkos és fasiszta gyilkos között. Ezért amnesztiát követelnek a német állampolgárságú oradouri gyilkosok számára is.

Öt dániai garnizonban tüntettek a katonák a szolgálati idő meghosszabbítása ellen. A dán kormány a legnagyobb zavarban volt. A civil tüntetések elfojtására ugyanis katonákat szokott kivezényelni, de a katonatüntetés elfojtására nem lehetett civileket kivezényelni.

A nyugateurópai országok külügyminisztereinek római értekezletén ismét megmutatkozott, hogy a nyugati államok külügyminiszterei nagyrészt egy véleményen vannak.

És az az egy vélemény az, hogy jó lenne, ha nem lennének mindnyájan ellenvéleményen.

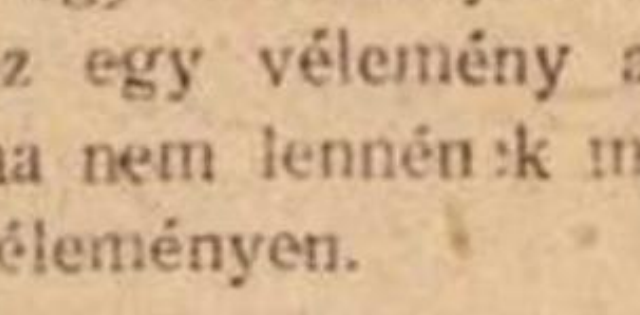

ATLANTI ISKOLA

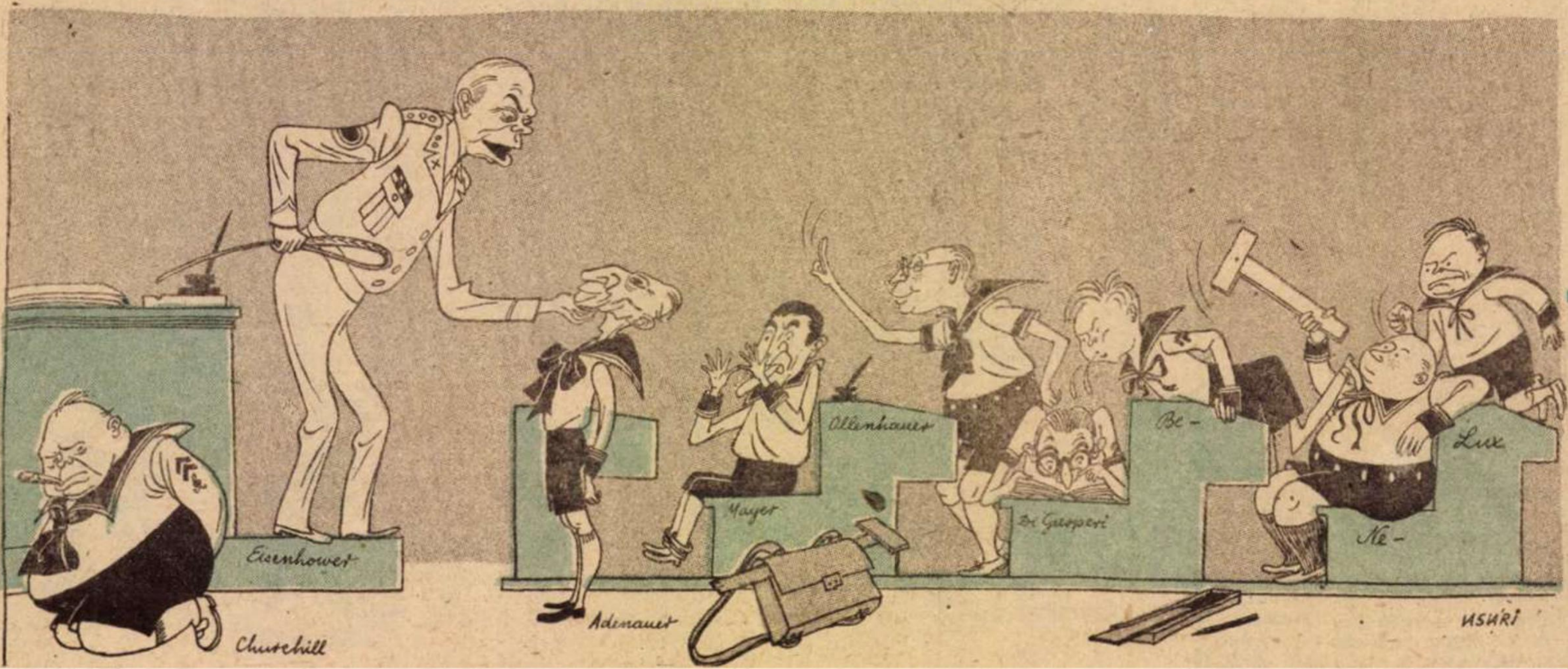

— Mi volt a házifeladat, Adenauer fiam?
— Az „európai hadsereg" egyezmény, tanító bácsi kérem, de nem lettem készen vele . . .
— Nem baj fiacskám, majd az Ollenhauer segít neked.

LJUBITEL
az új szovjet
FÉNYKÉPEZŐGÉP
ÉLESSÉGBEÁLLÍTÁSSAL
6x6 NAGYSÁG
FÉNYERŐ 1:4,5
Ft. 550.-

Kapható az Ofotért boltokban Budapesten, és az ország minden részén.

A Ludas Matyi szeretettel üdvözli a moszkvai Krokodilt

a magyar-szovjet barátsági hónap alkalmából, a magyar-szovjet barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyujtási szerződés aláírásának ötödik évfordulóján.

ÚJ IDŐK

B. Leo rajza

Az amerikaiak laktanyákká alakítják át az iskolákat Nyugatnémetországban.

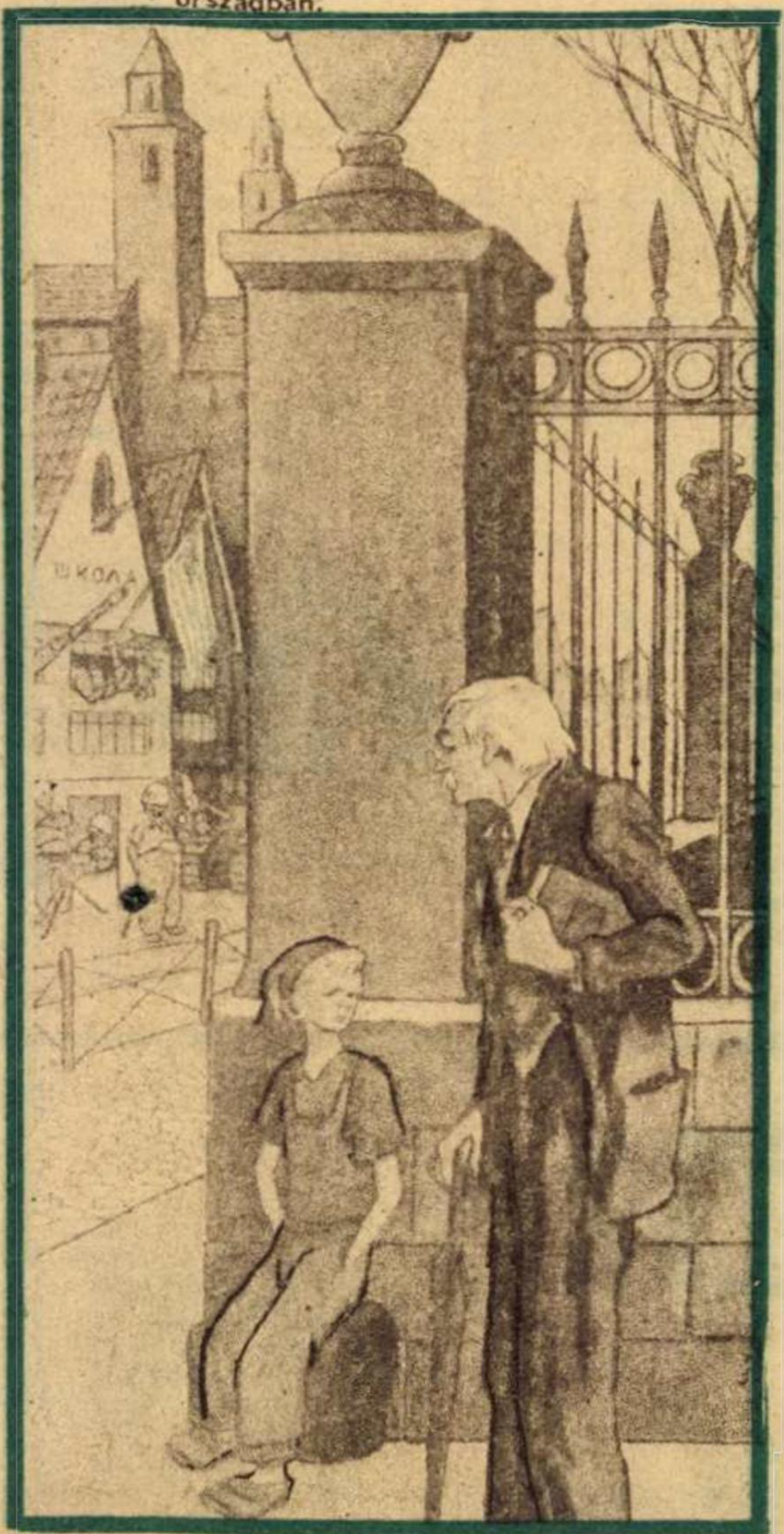

— Mondd fiam, hogyan jutok a legközelebbi iskolához?
— Az most kérem haditítok.

Az FBI Olaszországban

K. Jeniszejev rajza.

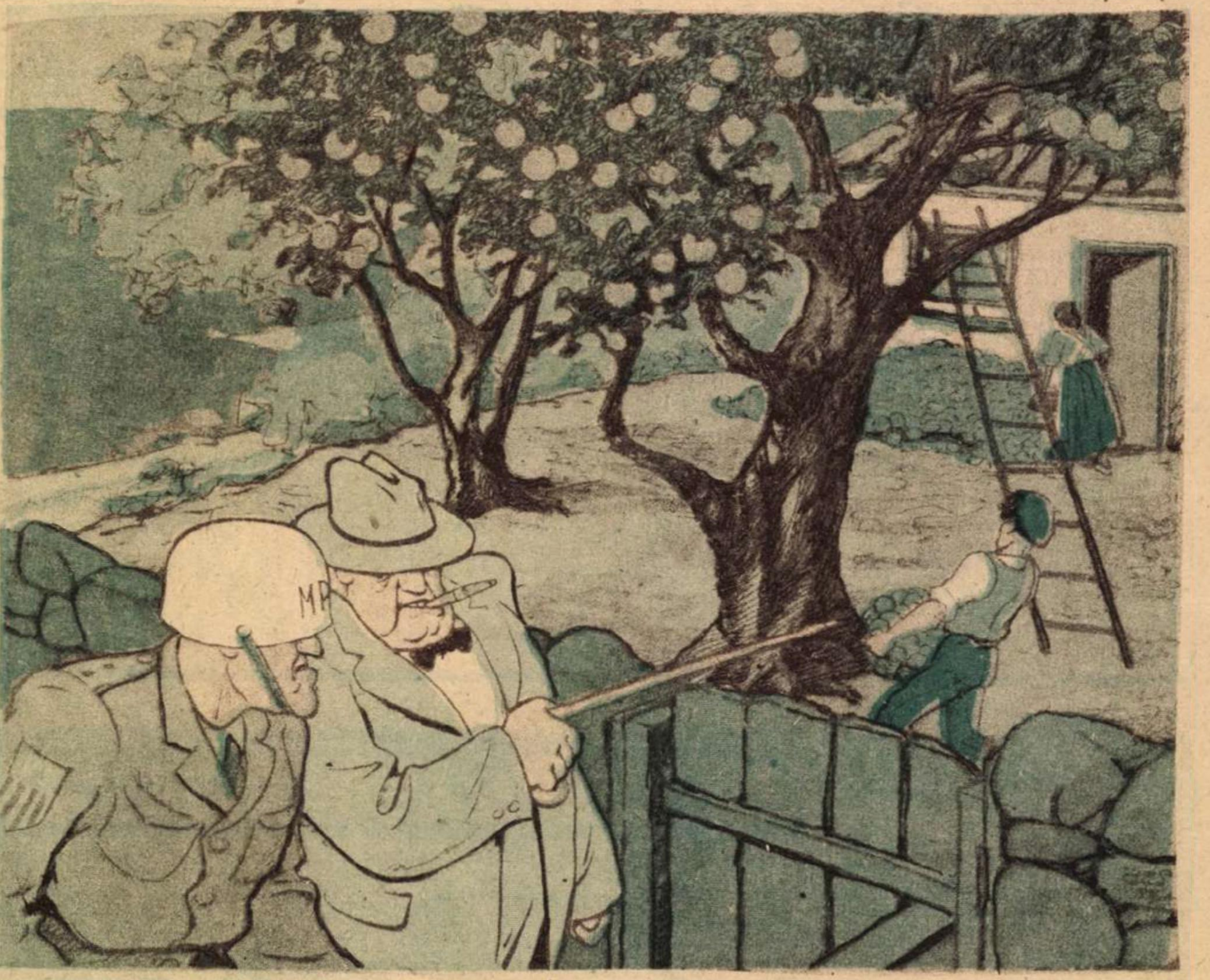

— Figyeljék meg ezt az olaszt. Amerikaellenes tevékenységet folytat: leszedi a saját narancstermését, ahelyett, hogy a miénket vásárolná!

IVÁN KOSZTYUKOV:

Célszerű gazdálkodás

A „Vörös Bognár" kisipari szövetkezet igazgatósági ülése vége felé közeledett, amikor Matvéj Gorohov, a szövetkezet raktár-őre átlépte a küszöböt.

— Igazgatósági elvtársak! — szólt Matvéj, miután illemtudóan üdvözölte őket. — Lám, mindnyájan együtt vagytok. Mondhatnám, itt van az ész. Szemjon Nyikitics, a mi elnökünk is itt van. Én nem bánom, csináljatok velem, amit akartok. Bocsássatok el!. Lemondok a raktár-őri állásomról... Ha nem fogadjátok el, irok az újságnak... Nem tehetek másként...

— Matvéj bácsi! — fordult hozzá az elnök, Szemjon Nyikitics Meleskin. — Nekünk értekezletünk van, fontos ügyeket intézünk, te pedig... Mit akarsz?

— Ha kiváncsi vagy rá, megmondom. Azt akarom, hogy hozzátok rendbe a készáruraktárt! — válaszolta Matvéj mérgesen. — Háromszor irtam nektek, — falra hányt borsó! Célszerű dolog így tartani a készárut? Igen? Okos gazdálkodás ez? A termék pénzbe kerül, a raktárba pedig akár traktorral bemehetsz! Aztán kin követelőzöl? Matvéjon? Nem, ne haragudjatok, ezt nem vállalom.

Meleskin először ki akarta tenni a szűrét a makacskodó öregnek, de eszébe jutott, hogy az újsággal fenyegetőzött. Ezért inkább gyorsan megbékült, sőt székkel kinálta meg.

— Szó, ami szó, elvtársak! — jelentette ki Meleskin. — A készáruraktárba boldog, boldogtalan bemehet. A falakat már régen ki kellett volna javitani. De... de hát a javitáshoz pénz kell. Kisül, hogy megint előre nem látott kiadás lesz!

— Bizony, könyörgöm, legkevesebb ezer rubelnek a fenekére verünk, — mondta a könyvelő, miközben a mennyezetről függő lámpa tompafényű burájára pislogott.

— No látjátok! — kapott a szón Meleskin. — Jártatjuk a szánkat, hogy minden kopejkát meg kell takaritani. Most pedig ezer rubelnek fuccs! Százezer kopejka!... Nem elvtársak, így nem szabad gazdálkodni. Ki kell találni valami mást.

De a jelenlevők semmi mást nem tudtak kitalálni. Abban maradtak, hogy a raktárt rendbe kell hozni, még pedig minél hamarabb!

És mi lenne, ha egy kutyát vásárolnánk? — javasolta Meleskin és végighordozta kérdő tekintetét az igazgatóság tagjain. — Kiadunk pár garast, de meglesz a haszna! Senkisem viszi el a forgácsot. Hogy gondolod Matvéj bácsi, jó lesz?

— Nekem van egy kis kutyám! — válaszolt Matvéj. — Eleven kis dög, harapós. Gömböcnek hívom.

— Megtalálta a zsák a foltját, — nevetett Maleskin. — Ez a kutya még ugatni sem tud, ahogy kellene, csak elvakkantja magát, még a szavát sem érteni! Legfeljebb kutya formája van, semmi más! Olyan a farka, mint a bogáncs, a füle meg lelóg. Bocsássatok meg, de azt hiszem, tele van bolhával. Rábízhatjuk egy ilyen vakarcsra a szövetkezetet? A világ minden kincséért sem! Ha már kutyát akarunk, akkor az rendes legyen, olyan, hogy már a külseje is tekintélyt sugározzon...

Meleskin hevesen, meggyőzően beszélt. A helyettes és a könyvelő annyira fellelkesültek magvas érvein, hogy egymásután sorolták fel a kutyafajtákat. Nyikoláj Prokoffjevics, a könyvelő kurtafarkú erdelterriert javasolt. A helyettes német juhászkutya mellett kardoskodott, bár sajnos, nehéz beszerezni. Szemjon Nyikitics más véleményen volt.

— Nem birom ezeket a szentbernáthegyieket, terriereket, bulldogokat és mindenféle dogokat! — heveskedett. — Én az olyan kutyát szeretem, amelyekkel farkasra lehet vadászni. Láttatok már ilyent valaha? Nem? Akkor ne beszéljetek. Ez már nem is kutya, hanem oroszlán, csak éppen kutyapofája van. Ezt nemcsak a tolvajok, hanem még a becsületes emberek is ezer méterre kikerülik!

Az elnök lelkesedése és érvelése teljes sikerrel járt. Sztucsálov a beszerző, — ellátva menetlevéllel, útbaigazításokkal és minden eshetőséget latbavetve, ötszáz rubellel — már másnap útnak indult a távoli omutninszki erdőségekbe, ahol Meleskin állítása szerint farkasvadász kutyákat tartanak.

Tiz napig hír sem jött Sztucsálovról. Végre távirat érkezett:

„A feladatot teljesitettem. Küldjetek háromszázat. Autót bérelek. Ha megkapom, indulok."

Három nap múlva Meleskin új táviratot kapott:

„Hófúvás miatt vontató kellett. Egyéb kiadások. Küldjetek hétszázat. Üdv, Sztucsálov."

Elmúlt még egy hét. Végre szörnyű lánccsörgés kiséretében egy háromtonnás autó robogott be a szövetkezet udvarába. Rajta egy ól kutyával és a kutya gondozója. Sztucsálov büszkén feszített a soffőr mellett.

Az egész igazgatóság összesereglett, hogy megnézze a jó üzletet. Köztük lézengett Matvéj is, a raktár őre. Odasandított az ólra, melyből hol mély, basszusugatás, hol dühös morgás hallatszott.

— Hallgassátok csak! Olyan a hangja, mint a traktoré! — bólongatott a raktár érdemes őre. — Ötszáz rubelt guberáltak ki érte! Mi ez nekünk? Majd a munkában látjuk meg, hogy mennyit ér. Itt szolgálatot kell ellátni, nem farkast fojtogatni!

Sztucsálov, a beszerző, amikor egy kissé rendbe szedelőzködött, bár egy kissé viharverten, de úgy érezte magát, mint akinek a névnapját ünneplik. Apró, zsirpárnás szemeivel hunyorgatva, ünnepélyesen jelentette ki:

— Ez aztán tud ugatni! Vadállat kutyabőrben! Senkit sem ismer meg! Magának a gondozójának a kabátját is cafatokra tépte. Újat kellett venni négyszáz rubelért...

— Aztán hogy hívják ezt a szörnyeteget? — érdeklődött Szemjon Nyikitics. Bekandikált egy résen.

— Valami tudományos kutyaneve van, de én már elfelejtettem. Mindjárt megkérdezem a gondozóját. Hé, gazda! — fordult Sztucsálov a farakáson ülő emberhez. — Hallod-e gazda? Hogy hívják ezt a bivalyt?

A gazda dühösen mondott valami hosszút és érthetetlent.

— Mondtam, hogy valami tudományos elnevezés, — magyarázta Sztucsálov. — Két szusszantásra se tudnám kimondani.

— A kutya a fontos, nem a név! — legyintett Szemjon Nyikitics. — Bodrinak fogjuk hívni. Nekem is volt egy Bodri kutyám. Nem olyan nagy, mint ez, de a feje nagyobb volt. Megölték, mert tyúkot lopott... Hogy mondod, mennyit fizettél érte?

— Háromszázötven rubelt, nem számítva az egyéb kiadásokat. Nem adták olcsóbban.

— Egy kicsit drágállom, — vakarta meg a fejebúbját Meleskin.

— De ez aztán kutya! Akár lovagolni lehetne rajta!

— Várjatok, ezért a pénzért minket is meglovagolnak, — jegyezte meg szárazon a könyvelő. — Teherautót is béreltél; nem tudom, miért, de gondozót is fogadtál... Meg kell fizetni a napibérét és a költségét visszafelé. Öregem, így nem tudjuk a fogunkhoz verni a kopejkát!

— Ugyan mihez kezdtem volna vele egyedül? Ti nem voltatok ott, nem tudjátok! — szólt sértődötten Sztucsálov.

— No rendben van, nincs semmi baj, — intett feléjük Meleskin. — Elég volt! Majd két számlára fogod kifizetni. Te pedig, Sztucsálov, foglalkozz a gazdával. Adj neki enni!... Este aztán — a vonathoz! Megleszünk nélküle is... A teherautót engedd el!

Másnap reggel a szövetkezet tagjai, amikor munkába mentek, ugyancsak elcsodálkoztak azon a képen, ami elébük tárult. Az utak nem voltak lesöpörve, a hó kupacokban, a kapu bezárva, az udvaron ég a nagy, éjszakai lámpa...

— Elaludt a vén káposztafejű! — mondta Meleskin. — Más szolgál helyette, egy lelkes állat. Lehet, hogy örömében fújja a kását.

Az elnök be akart kopogni, de ugyanabban a pillanatban tekintélyes távolságra ugrott el a kaputól.

— Hej, azt a... majdnem elkapta a kezemet! — mondta az olyan ember hangján, akit csoda mentett ki a villamos kerekei alól.

— Ez már igen, — hallatszott a tömegből. — Most mit csináljunk? Itt a munkaidő!

Akik legjobban megrémültek, óbégatni kezdtek és Matvéjt szólítgatták. De csak vésztjósló hörgés volt rá a válasz.

— Az is lehet, hogy... a kutya megharapta... azért nem válaszolt... — nyilatkozott az elnök reszketve, mint a nyárfalevél. — Nem értették egymás szavát és erre a kutya megtépázta...

— Agyon kell lőni, mert ez széttépi az élő embert! — ajánlotta valaki a szövetkezet tagjai közül. — Elő a puskát, bumm, aztán azt se tudod, hogy hívták!

— Nem szabad lelőni! — szólt bele a könyvelő. — Súlyos pénzt fizettünk érte. Benne van a leltárban is... Valahogy meg kellene szelidíteni!

— Elvtársak! Nézzétek csak! Matvéj! — kiabáltak a tömegből. — Megvan! Ahol a sapkája! Ott van ő is a padláson!

— Jóemberek! — integetett Matvéj a sapkájával. — Testvéreim! Szabadítsatok ki! Az aljas dög nem enged közel magához! Egész éjszaka a padláson bujkáltam, hogy az a keserves hétszentség...

Aztán Matvéj hirtelen visszahúzódott. Csak azt hallották, hogy becézi ám a kutyát:

— Bodrikám! Aranyos kis kutyám, menj a helyedre... Husikát veszek neked, pecsenyét sütök. No menj, kutyuskám!

Azután fülszaggató ugatás hallatszott, majd rémes csattanás, mintha csak puskából lőttek volna, végül is Matvéj jókedvű kiabálása.

— Meg vagy végre, átkozott rusnya dög! Megkergettelek! Rádzártam az ajtót! Segített a macska. Azt kergette, én meg alaposan kiporoltam a kutyuskát...

A könyvelő még aznap Meleskinhez ment és egyik lábáról a másikra állva jelentette:

— Az élelmezést nem számítva a Bodri kutya eddig már kettőezeregyszáztizenöt rubelbe került. Ha szabad kérdeznem, mennyivel jobb, mint a Matvéj Gömböce? Több szőr van rajta, más semmi...

És a menyezetről lógó lámpa torzfényű burájára pislogva, alig hallhatóan hozzátette:

— Itt voltak az újságtól. Kérdezősködtek, mi volt, hogy volt... Holnapra kedves meglepetésre számithatunk... Ez aztán a célszerű gazdálkodás! Ezt nevezem ökonómiának!

Este a kutyát eladták ötven rubelért az egyik kereskedelmi vállalat gondnokának, aki hordót vásárolni jött a szövetkezetbe.

(Forditotta: Pogonyi Antal)

179 jó gyerek és 1 „rossz"

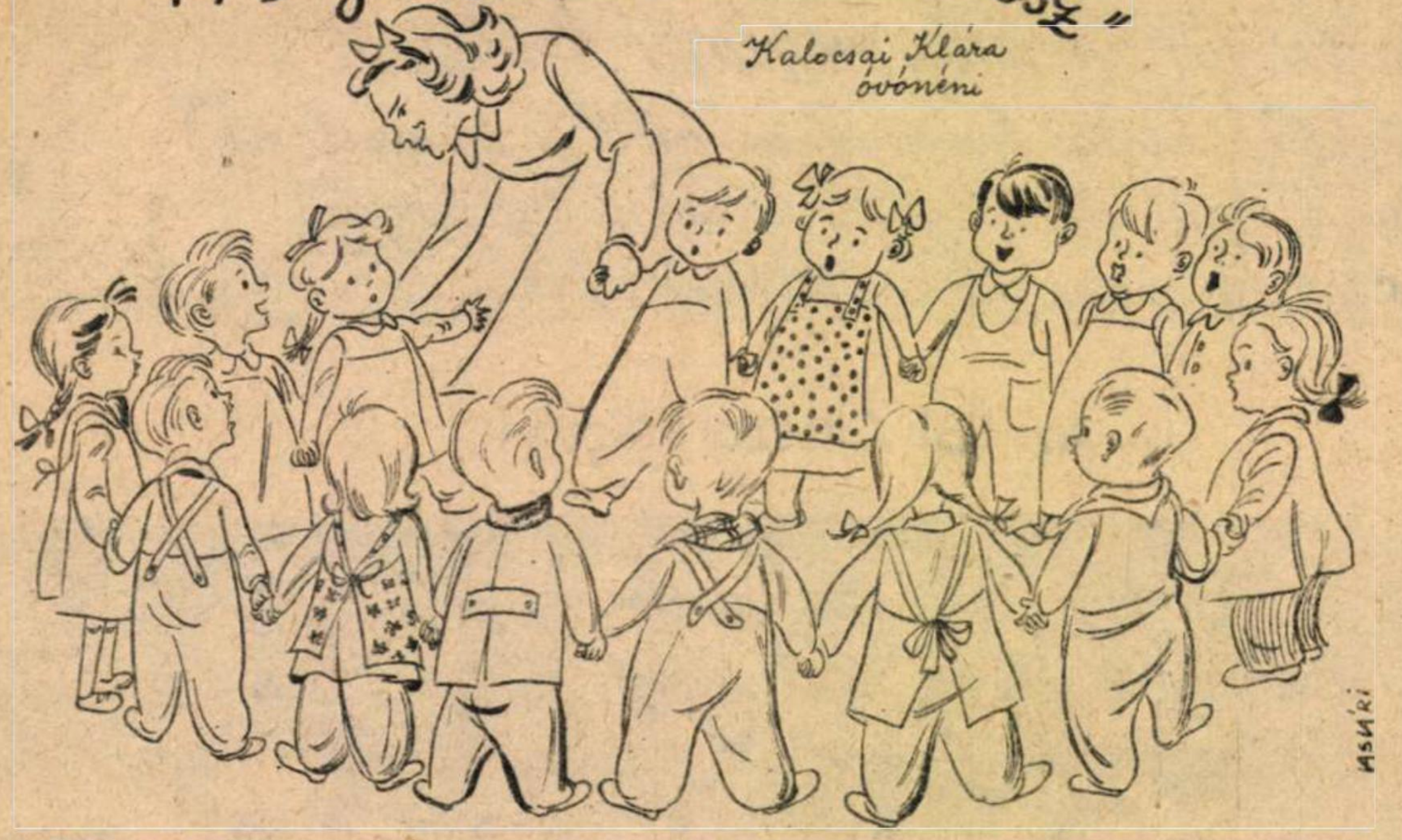

— Jó étvágyat kívánok!

Egyszerre kiáltja a vezényszót a két kis napos: Agh Gyuri és Slezák Ibolya, mire a gyerekek fürgén nekilátnak a gőzölgő kakaónak. Majszolják hozzá az omlós, friss brióst. Tízórai az angyalföldi Gyöngyösi-úti óvodában, 1953-ban.

A vidám apróságokra a március első verőfénye kandikál be az ablakon, no meg a Cigány kutya, a gyermekek kedvence. Cigány is szereti ám őket, bár némi érdek is vegyül a vonzalomba: ő kapja tőlük az ebéd csontmaradványait.

— Ki kér még kakaót?

Szaporán emelkednek a levegőbe a kis ujjak, pedig minden gyerek otthon is befrüstökölt három órával ezelőtt, amikor elindult az óvodába. A jó óvodás első kötelessége nőni és hízni. Mosolygó doktor néni ügyel arra, hogy mindenki teljesitse ezt a feladatot.

A tízórai után kézmosás és időszerű illedelmes ügyek elintézése következik, majd kezdődik a közös játék. Mintha tündérországban és annak is legszebb játékboltjában lépkednénk. A kis „tripoliszi" dedós, akinek az apja még mezítláb futballozott kóclabdával, most mesebeli autók, traktorok, repülőgépek, építőkockák, hintalovak között tölti boldog óvodai éveit. A játékszoba sarkában édesen szendereg a jól megtermett mackó, állig felhúzta a pehelypaplant. Négy parányi papucsa áll őrt az ágyacskája előtt. Miniatür Közért-boltot is mesterkedtek a lurkók, van benne mindenféle áru, vevő és árusító is akad, sőt még élethű sorbanállást is látunk a picinyke pénztár előtt. Ragyog a szoba a tisztaságtól, mint ahogy ragyog a gyermekek vidám szeme is a napfényes, meleg szobákban.

Szőnyi
Laci

Csupa illedelmes, jó gyerek.

— Hát nincs itt egyetlen rossz kölyök sem a száznyolcvan között? — kérdezzük csalódottan.

Szerényen jelentkezik Szőnyi Lacika, az óvoda legcsintalanabb hallgatója, hivatalosan elismert él-rosszcsont. Aranyos, pufók kis csibész, huncut cinkossággal kacsint ránk, természetesnek találja, hogy ő a legrosszabb a társaságban.

— A nagymamája nevelte és nagyon elkényeztette, — indokolja a vezető óvónéni Lacika túltengő pajkosságát.

Lacika hősiesen tűri az építő kritikát és két perc múlva a többiekkel együtt tele torokkal énekli a „Kecske, kecske, mit csinálsz?" kezdetű dedóskörökben népszerű slágert. Mire az évadvégi óvodai kollokviumokra kerül a sor, Lacika is éppen olyan illedelmes gyermek lesz, mint a többi.

A krónikás nem hallgathatja el, hogy váratlan esemény történt szombaton a Gyöngyösi-úton. A négy esztendős szőke kis Marikát az óvodában felejtették jó szülei. Este szállította haza az ügyeletes óvónéni. Kiderült, hogy az apa azt hitte, Marika a nagyszülőknél vendégeskedik, a mama pedig, aki üzemi csoporttal moziban töltötte a szombat délutánt, azt gondolta, hogy az apja hazahozta a gyereket.

— Mit csináltál volna, ha egyáltalán nem hoznak haza? — évődtek a kislánnyal.

Marika magabiztosan felelte:

— Az óvodában aludtam volna a mackóval . . .

(stella)

Kép szöveg nélkül

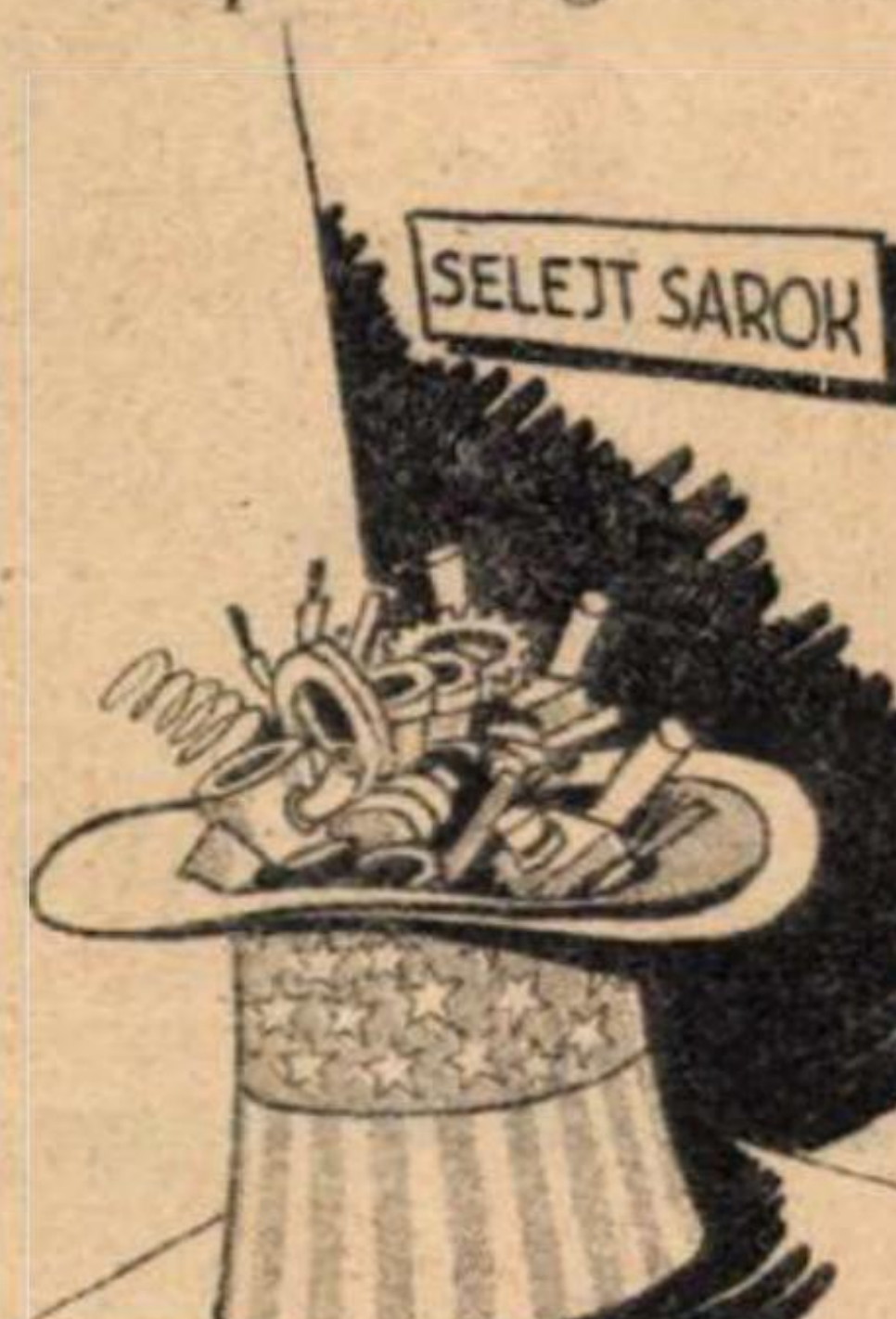

Aminek nem szabadna lennie

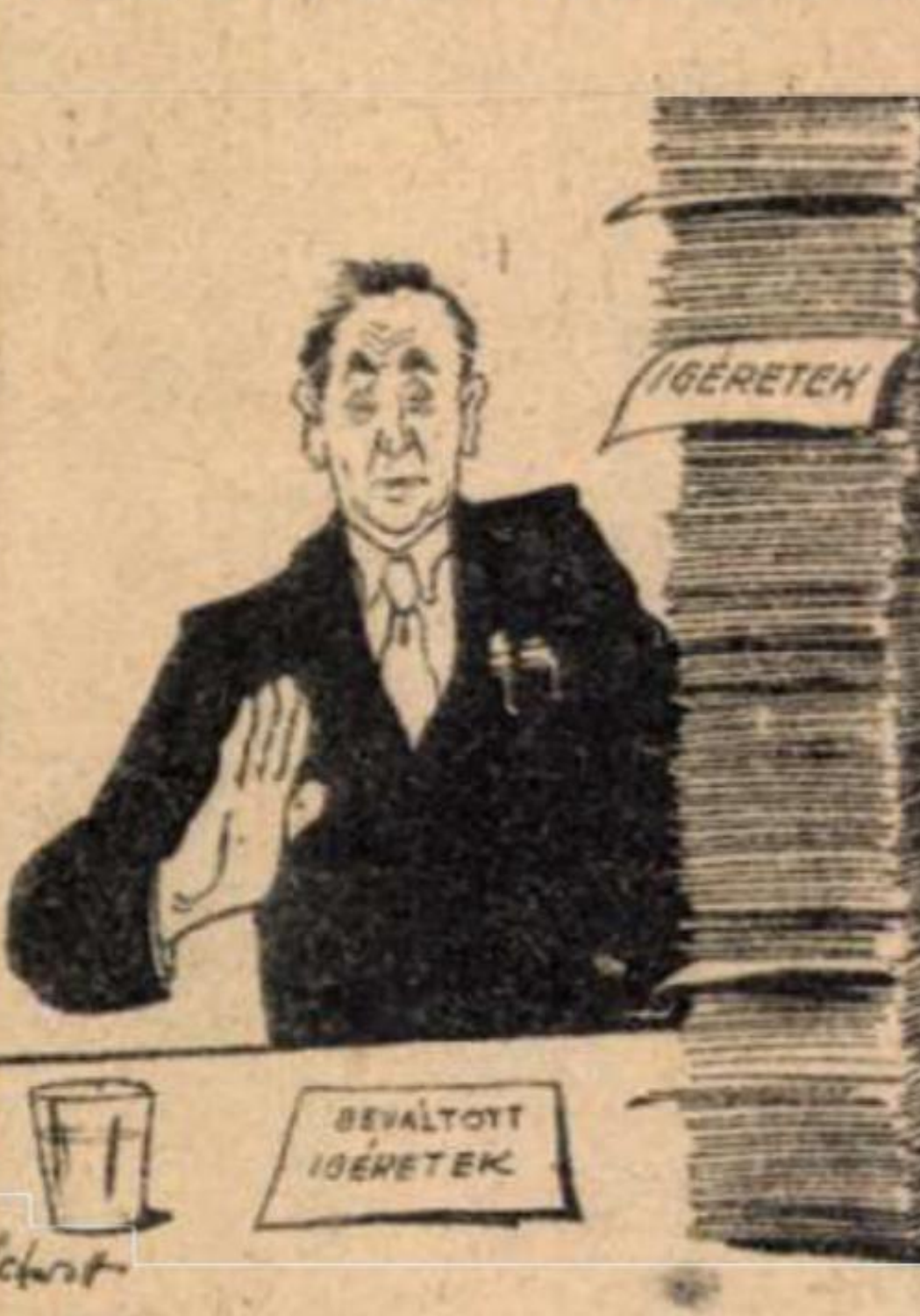

Igazgatói beszámoló

Lisztmatematika

Rejtélyes ügyben szeretnék némi magyarázatot kapni. Az Élelmiszerkiszerelő Vállalat 1 kilogrammos csomagokban legkiválóbb minőségű 0gg. lisztet hoz forgalomba. Ára: 8 forint. Sikértartalma: 38%. Keményítőtartalma: 75%. Akárhogyan is számitom, ez magában 113%. A tudósok szerint a lisztekben van legalább 11% víz, több mint 1% zsír, kb. 1% nyersrost és hamuanyag. Mindezt egybevetve, a liszt 126%-ot kell, hogy tartalmazzon az alkatrészekből. Törtem a kobakom! Ami sikér, az nem keményítő, de nem is víz. Nem lehet másként, 1260 grammnak kell lennie a zacskóban. Bizonyára valami jótékony nemtő működik az élelmiszerkiszerelőnél s az úgy akarja megajándékozni a fogyasztót, hogy 1000 grammos árban 1260 gramm lisztet sóz a gyanútlan vásárló nyakába. Nosza, át a Földművesszövetkezet boltjába: leméretek egy ilyen csomagot: 1020 gramm volt zacskóval együtt. Tehát csak egy kiló liszt volt benne. A fizikai, kémiai, számtani talány így megoldatlan maradt.

Dr. Péter László
körzeti orvos, Csikéria.

Csak költözködést és pénzpocsékolást jelentene . . .

A békéscsabai Philaxia helyiségeiben húzódik meg a csabai Tej- és Tojásbegyűjtő Vállalat. A Philaxiának kell a hely, ezért utasították a csabai Tejbegyűjtőt, hogy keressen magának más helyiséget. Ki is utalták részükre a csabai TÜKER VI. kerületi telepét. A TÜKER viszont egy volt malom helyiségeit kapta.

Ezek az intézkedések az első pillanatban helyesnek látszanak. De! . . . A Tejbegyűjtő Vállalatnak nem felel meg a TÜKER telepe, ott le kell mindent bontani. A TÜKER-nek sem felel meg a malom, mert azt már régebben kiutalták a Műtrágya és Növényvédőszer Vállalatnak. Sőt, nemcsak a vállalat van ott, hanem három család is a telepen lakik.

A helyzet tehát a következő:

Elköltöztetik a TÜKER-t, a Műtrágyát és a három családot. Berendezik az új TÜKER-telepet és lebontják a régi TÜKER-telepet.

Ez több mint 30 000 forintba kerülne. De csak akkor, ha az építkezéseket „rezsiben" végzik és nem vállalatnak adják ki a munkát.

Ezt a 30 000 forintnál nagyobb összeget nagy részben meg lehetne takarítani, ha a Tej- és Tojásbegyűjtő Vállalat egy üres telken építkezne, amiből akad elég és a TÜKER, valamint a Műtrágya és a 3 család a helyén maradna. Megtakarítanák a költözködéseket, nem pocsékolnának pénzt felesleges építkezésekre! A Begyűjtő pedig olcsóbban, alkalmasabb helyen építkezhetne.

Kovalovszki Mihály ács
Békéscsaba

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Szeretjük a zenét, de . . .

A járási Tanács kiutalt termelőszövetkezetünk részére melegágyi takarók céljára fenyőpallódeszkákat. Ezeket a deszkákat gépimegmunkálásra elszállítottuk a Szegedi Hangszerkészítő Vállalathoz. Megbízottunk megtudta, hogy a vállalat dolgozói a legjobb deszkák egyrészét hegedűgyártás céljaira kiválasztották. Nyomban figyelmeztette a Hangszerkészítőt, hogy a termelőszövetkezetnek szüksége van az anyagra, tiltakozik más célra való felhasználása ellen.

Ilyen előzmények után a vállalatvezető felhívott engem telefonon és elkérte a már önkényesen kiválasztott legjobb deszkákat. Kijelentettem, hogy nem engedhetjük át, mert melegágyhoz kell. Ahhoz hozzájárultam, hogy az esetleg megmaradó deszkákat felhasználhassák. Ugyanezt mondottam ott-tartózkodó megbízottunknak is.

A telefonbeszélgetés ellenére a Hangszerkészítő feldarabolta a deszkákat és hegedűkészítésre használta fel. Azzal érveltek, hogy telefonon erre engedélyt kaptak.

Másnap személyesen felkerestem a Járási Tanács munkatársának kíséretében a vállalatot, hogy tiltakozzunk a furcsa eljárás ellen. Visszautasították tiltakozásunkat és kijelentették, hogy ezt már más termelőcsoporttal is megtették, — mert nehezen futnak hegedűanyaghoz.

Tudjuk, hogy a hangszergyártás fontos dolog, a zenét is szeretjük, de azt már nem szeretjük, ha a mi melegágyi keretünkből csinálják a hegedűket.

Terhes György,
a tápéi „Ady Endre"
termelőszövetkezet elnöke

„Sürgős" kézbesítés

Az Egészségügyi Minisztérium Sajtócsoportja levelet írt dr. Buga László orvosnak. A borítékra rá volt írva: „Sürgős! Ma kézbesítendő!" A levél így volt címezve: „Szabad Föld szerkesztősége, dr. Buga László részére." Dr. Buga a Szabad Földbe időnként cikkeket szokott írni és nagyon ritkán jár be, mert Buga — az Egészségügyi Minisztérium dolgozója. Úgylátszik, az Egészségügyi Minisztérium Sajtócsoportja erről nem tud. Ha tudna, nem küldené a sürgős levelet kézbesítővel a Szabad Földhöz, hiszen a kézbesítő sokkal könnyebben megtalálná a címzettet ott, ahonnan a levelet küldték.

Hol a gomb?

Népi együttesünk megyei versenyre készül. Az együttes mellényeit megcsináltattuk és a gombokat kifizettük a Játékhangszerkészítő Ktsz-nél (Budapest, VII., Szász Károly-u. 1.), még december 31-én. Azóta expresszlevélben, telefonon és személyesen sürgettük a 350 gomb szállítását. Válaszra sem méltattak bennünket. A Játékhangszer Készítő úgy látszik nem tudja, hogy a népi mellénynek szerves tartozéka a gomb, a népi táncnak pedig a népviselet. Ezenkívül még azt sem tudják, hogy a sürgetésre legalább válaszolni illik.

A népi együttes nevében
Szabó János, Mikóháza

Egy puska, — egy doboz golyó

Az ácsteszéri községi tanács egyik dolgozójának légpuskája van. Itt a Bakony környékén már sok kártevő madarat pusztított el vele. A puskát 272 forintért vette. Négyszáz ólomgolyót kapott a vásárlásnál. A Győri Állami Áruházban és a komáromi Sportüzletben 1200 és 1600 golyót tartalmazó dobozokat árusítanak, de csak akkor, ha a vevő puskát is vesz a golyók mellé. A doboz ára 45 forint és aki nem akar egy új puskára 272 forintot kiadni, az csak a pulton át gyönyörködhetik ezekben a dobozokban. Sok a kártékony madár, sok golyóra van szükség, de annak semmi értelme nincs, hogy évenként 10—20 légpuskát vegyen a vadász, akinek egy fegyver is elegendő.

Dikász Rezső
VB-titkár

A törökbálinti „Gyorsvasút"

Ha egy ember nagyon ideges, nyugodtan feltételezhető, hogy az illető Törökbálinton lakik. Ugyanis még a legjámborabb ember is elveszti a türelmét, ha hosszabb ideig kell utaznia a mi kis „HÉV"-ünkön. Mert ez a közlekedési eszköz „páratlan" a maga nemében! „Gyorsan" és „kényelmesen" szállítja a dolgozókat a munkahelyükre. Sohasem késik és megvan az az előnye, hogy édes álomba ringatja a rajta utazókat. A környékbeli csigák gyakran jönnek tapasztalatcserére a mi „gyorsvasútunkhoz" . . .

Egy új jelszó is rövidesen bevezetésre kerül nálunk. Éspedig: Ho-óruk! Ha nem megy hát megtóljuk!

Ezek azok a körülmények, amelyekért örökre szívünkbe zártuk és fogvicsorgatva szeretjük a mi törökbálinti „Gyorsvasútunkat"! . . .

TORMA TIBOR
Törökbálint, Baross-utca 34.

A ceredi cipészszövetkezet ígérgetései

Szeptember elején fejeltetni vittem csizmámat a ceredi cipészszövetkezetnek. Azt ígérték, hogy októberre meglesz. Azóta minden héten azt mondják: „Majd a jövő héten." Én a zabari állami gazdaságban dolgozom, a szövetkezet pedig hét kilométernyi távolságra van tőlünk. Tekintettel arra, hogy mindig lesz egy „jövő hét", félek, hogy sose kapom meg a csizmámat.

Mihály Sándor
Zabar

Gondos levelezés a BUTÜÉP-nél

A Hermann Ottó-út 14. számú házban lakom. Levelet kaptam a Budapestkörnyéki Tüzelőszer- és Építőanyagértékesítő V.-tól amelyet eredetileg a Róna-utca 8. számú házba címeztek. A posta nem tudta kézbesíteni a levelet, mert én valóban nem lakom a Róna-utca 8-ban, bár Rónának hívnak. A posta gondos munkát végzett és kinyomozta valódi lakáscímemet. Meg is kaptam a BUTÜÉP levelét. Kinyitottam a levelet, amelyet egy Boskovicz Ernő nevű kartársunknak küldtek — Monorra.

A BUTÜÉP „mindössze" azt a hibát követte el, hogy a nevemre szóló borítékot nem a címemre, hanem a Rónautcába küldte, ahol sohasem jártam és elkövette azt a másik hibát is, hogy ebbe a borítékba Boskovitz Ernő levelét tette, aki biztosan izgatottan várja a kért és elküldött igazolványt. Egyébként a BUTÜÉP-pel soha semmiféle kapcsolatban nem voltam.

DR. RÓNA ISTVÁN

Nem konyhadísz kell, hanem vízcsap!

Négy hónappal ezelőtt szép, új lakásba költöztünk. A házat az ötéves terv keretében a zalaegerszegi Magasépítési Vállalat dolgozói lelkes munkával, versenyben építették fel.

A lakás nagy örömet okozna számunkra, — ha a konyhai vízcsapból víz folyna. De nincs víz! A ház mögött ugyan készül a motorház, amely a vizet fogja szolgáltatni, de már másfél év óta építik és semmi kilátás nincs arra, hogy újabb másfél éven belül elkészül. Két csöpp gyermekem van, az egyik tizenhat hónapos, a másik öthónapos. Mind a kettőre sokat kell mosnom. Néha napközben — amikor én az üzemben dolgozom, — van egy kis víz, amit a vajgyár építkezésére használt motor juttat a mi házunknak. A nyomás azonban gyenge és a víz csak a legritkább esetben jut fel a második emeletig. Szombaton délután és vasárnap, amikor otthon vagyok, a vajgyári építkezés szünetel, tehát amikor legjobban kellene — egyáltalán nincs víz.

A mosókonyháig néha eljut a víznyomás, onnan cipelem a vizet. De legtöbbször ott sincs víz, s ebben a gyakori esetben kétszáz méteres távolságból kell vizet szereznem.

Intézd el Ludas, hogy maradéktalanul örülhessünk szép új lakásunknak. Ez nemcsak az én kérésem, hanem a többi lakóé is.

Huszár Jánosné
Zalaegerszeg, Átlós-úti
5. sz. épület

Ludas Matyi ELINTÉZTE!

A Győr-Sopronmegyei Tatarozó Vállalat panaszával kapcsolatban közöljük, hogy az Építőanyagforgalmi Vállalat azért bízta meg a saját minisztériumához tartozó másik két, messzebb fekvő vállalatot a szállítással, mert a közeli győri és beledi cementáruipari üzem a Helyiipari Minisztérium hatáskörébe tartozik. A bírálat azonban jogos, ez a gyakorlat helytelen és a minisztérium illetékes szervei sürgősen megvizsgálják: hogyan lehet abban az esetben, ha egy szállításra alkalmas üzem közel van a rendelőhöz, a másik tárcához tartozó vállalat segítségével a hosszú vasúti szállítást kiküszöbölni.

Dr. Farkas Károly
Építőanyagipari Minisztérium

„Hol a gép?" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy Keszőhidegkút község részére megrendeltük a mozigépet. Tévedésből a Pári község részére szánt gépet Páli község kapta és ugyancsak tévedésből a keszőhidegkúti gép Párira került. Értesítést kaptunk, hogy a keszőhidegkúti gépet pár napon belül megkapjuk és akkor a mozi üzeme megindulhat.

Tolnamegyei Moziüzemi Vállalat
Szekszárd

Új üzlet

(Az amerikai hadseregben annyira elharapóztak a szökések, hogy a főparancsnokság — mint az Army Navy Airforce c. amerikai lap közli — tizenöt dollárt fizet annak, aki egy katonaszökevényt kézread. Alábbi párbeszéd két gengszter között folyik le egy washingtoni utcán.)

— Ott, ott, nem látod? Ott megy, most megállt egy kirakatnál... Az a szemüveges...

— Látom. Te, Jim, valahogy nincs kedvem ehhez az üzlethez... A bankrablás jobb... Szegény Tom, mielőtt golyót kapott a hasába, mindig tudta, hol van sok pénz a pénztárban...

— Szegény Tom! Ki lőtte le?

— Én. Nem volt hozzám őszinte... Száz dollárt megtartott.

— Ennél az üzletnél nincs rizikó.

— Kis üzlet. Tizenöt dollár kettőnek! Mi az?

— Tartsd szemmel a szemüvegest! Még ott bámészkodik a kirakatnál! Amilyen jó húsban van, megér tizenöt dollárt... Várj csak, tisztázzuk az anyagiakat! Az ötlet az enyém, a pasast is én láttam meg először! Tíz dollár az enyém, öt a tiéd...

— Ilyet ne mondj, mert lövök! Fele-fele! Tulajdonképpen nincs is túlsok kedvem az üzlethez.

— Ez tulajdonképpen nem is üzlet... Ez hazafias kötelesség... Nem jártál vasárnapi iskolába? Nem tanultad: első a csillagos lobogó... Nálunk a 39-ik utcában a papunk is azt prédikálta vasárnap, hogy Koreában harcolni szent kötelességünk az amerikai hazáért...

— A pap mennyit kap ezért?

— Nem tudom. Annyira nem vagyok vallásos...

— Hát jó, nem bánom, de fele-fele...

— Te nem is tudtad, hogy ez az alak katonaszökevény! Én mondtam! Az egész az én ideám volt.

— És te biztos vagy benne? Ha már ilyen nagy hazafias cselekedetet hajtunk végre, akkor legalább biztos legyen az üzlet! Tényleg katonaszökevény ez az alak? Biztosan tudod?

— Hogy biztosan tudom-e? Hiszen együtt szöktünk meg!

B. B.

Rövid az idő!

G. Valk rajza.

(Az Egyesült Államok katonai parancsnoksága Koreában ismét megrendezte a „katonaszökevények önkéntes visszatérésének" hetét.)

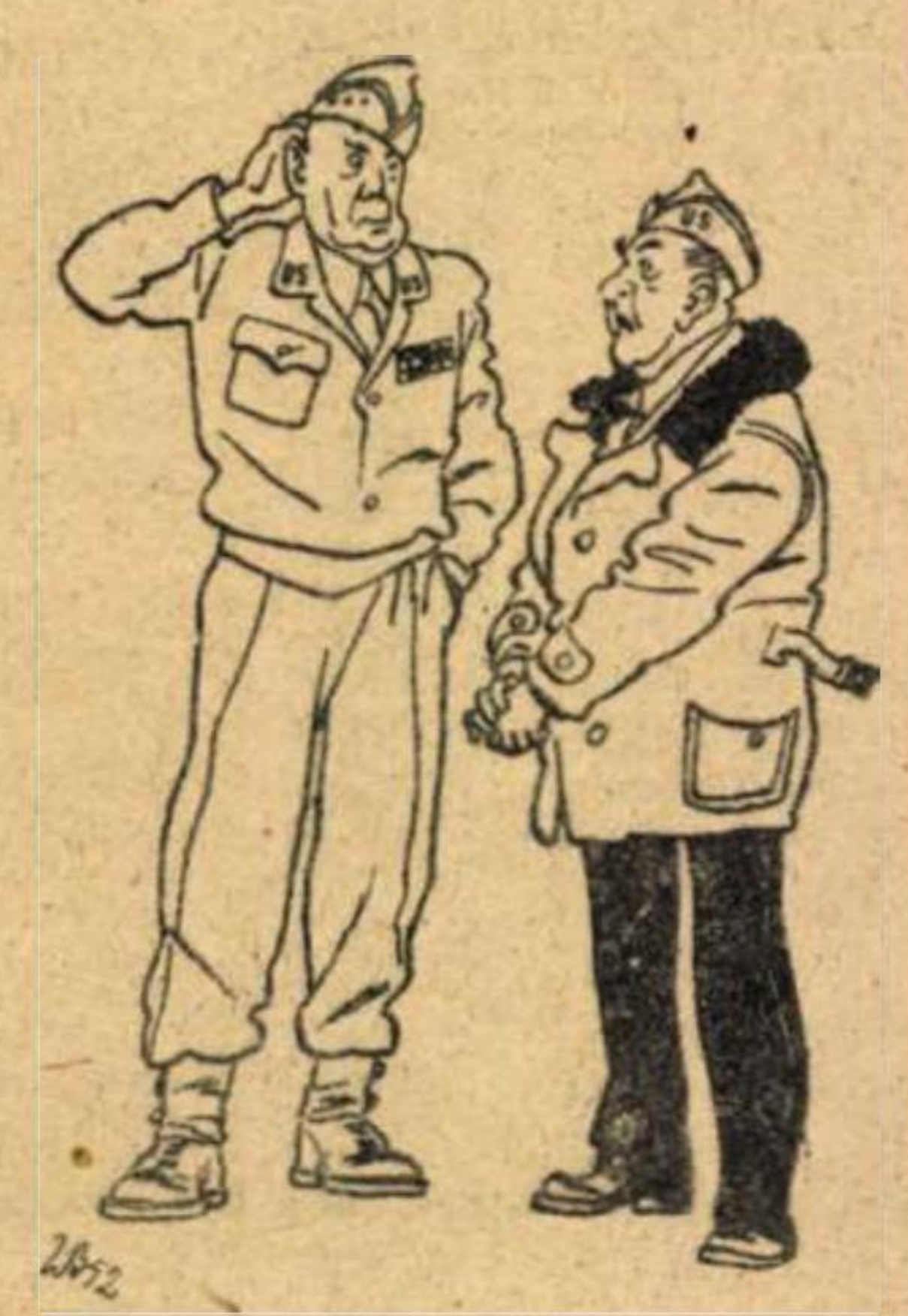

Nagyon kis határidőt adtak! Egy hét alatt nem tud annyi katonaszökevény visszatérni, mint amennyi két év alatt megszökött.

Egy kohászati igazgató üzemi szemleútja

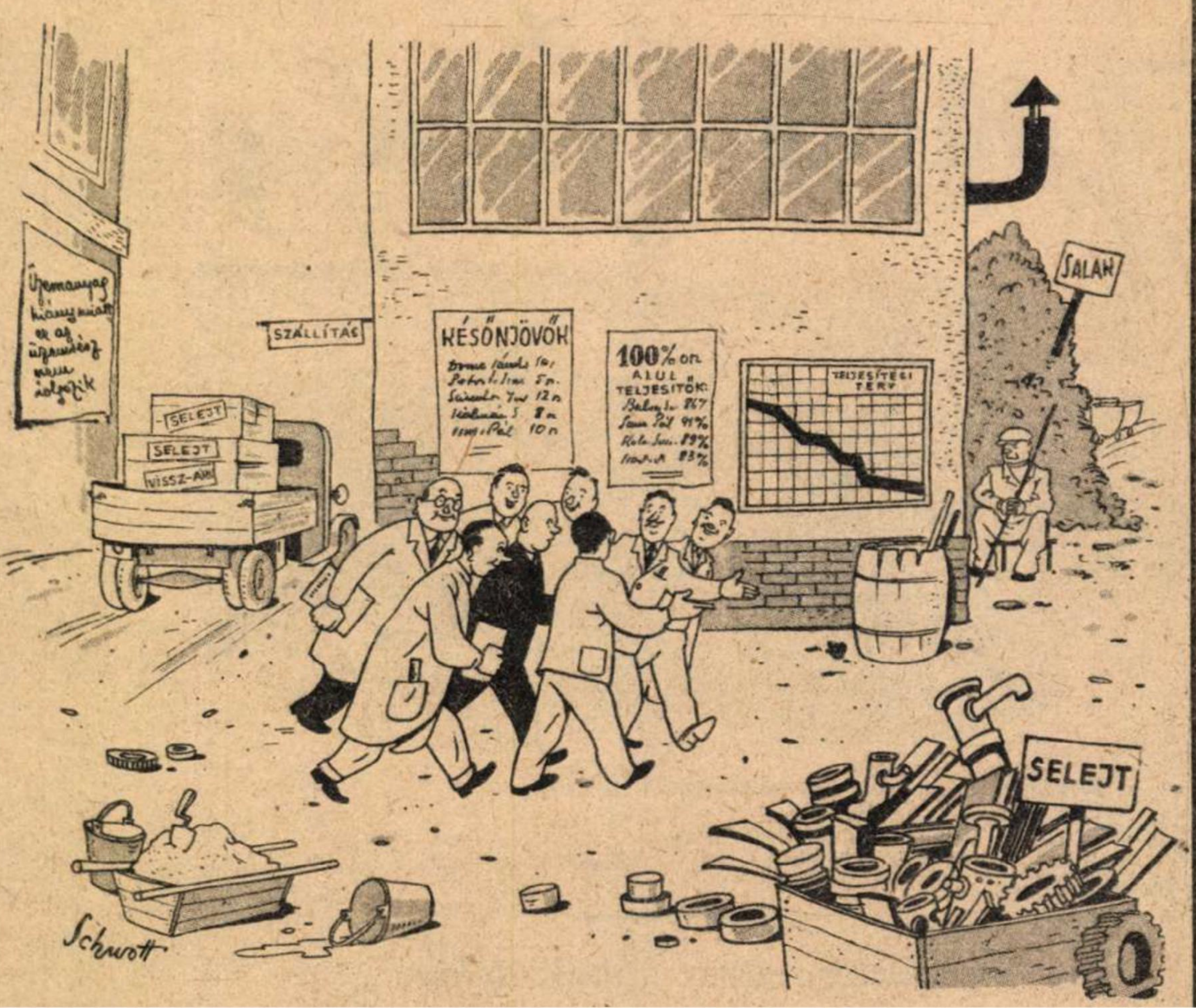

Talpnyalók kara: Minden a legtökéletesebb rendben van... Te olyan zseniális vagy, igazgató elvtárs... Nálunk nem Játsz selejtet... Csak helyeselni tudjuk az intézkedéseidet... Mi megmondanánk őszintén, ha valami baj lenne az üzemben...

Nesze neked versenynyilvánosság!

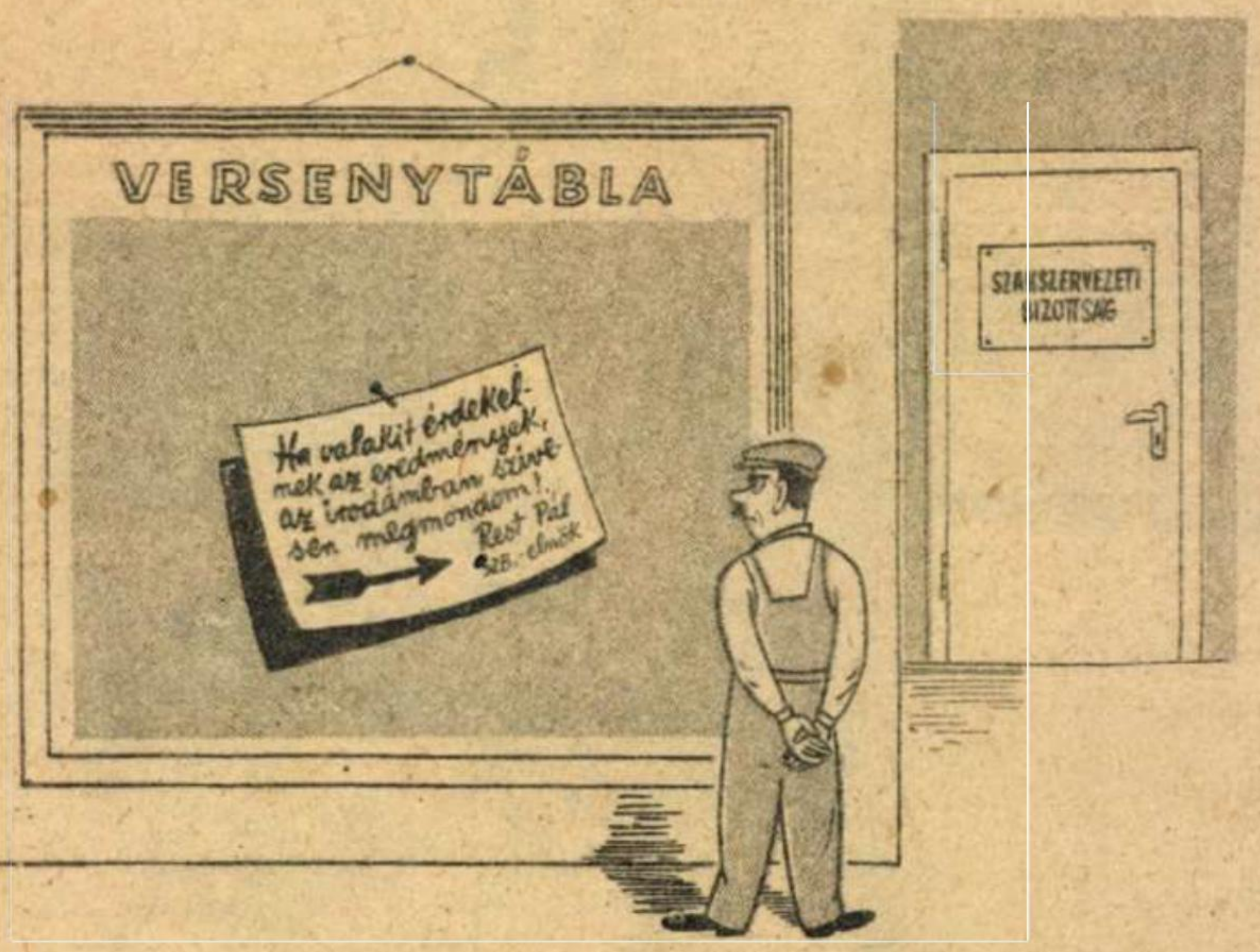
VERSENYTÁBLA
Ha valakit érdekelnek az eredmények, az irodámban szívesen megmondom! Rest Pál szb.-elnök
SZAKSZERVEZETI BIZOTTSÁG

Mi az a szájtátiság?

Az igazgató felemelte a telefonkagylót, két számot tárcsázott és azt mondta: „Küldjék fel kérem Cseke elvtársat". Ezután letette a kagylót, és egészen apró karikákat rajzolt az előtte fekvő papírlapra, egészen addig, míg Cseke elvtárs be nem lépett.

— Ne haragudjék, hogy zavarom — mondta az igazgató — de egy fontos kérdésben kérem a hozzászólását. A délutáni termelési értekezleten néhány szót akarok szólni a szájtátiságról is... és valahogyan nem tudom megfogalmazni magamnak, mit is jelent ez a gyakorlatban... Szeretném, ha maga... mégis gyakorlati ember... szóval, ha esetleg...

Elhallgatott és kifejezésteljes vízkék szemét Csekére emelte.

— Értem — mondta Cseke. — Hogy mi a gyakorlatban a szájtátiság? Hát, kérem... Igazgató kartárs ismeri Bruheket, a szereldéből: Az a magas, fekete bajuszos. Nos, ez a Bruhek minden második napon késve jön az üzembe.

— Tudom, tudom — vágott közbe kissé türelmetlenül az igazgató. Szóval, ez a szájtátiság?

— Nem — rázta fejét Cseke. — Ez a későnjövés. Azonnal kifejtem... Az öntödében a Csutak-brigád selejtje tizenhét százalékkal emelkedett és...

— Nem tizenhéttel, hanem tizenkilenccel — emelte fel ujját az igazgató. — Legyünk precizek. Értem. Szóval, ez a szájtátiság?

— Nem. Ez a selejtgyártás!

Az igazgató ingerülten kapta fel a fejét.

— Kérem, Cseke elvtárs, amit eddig elmondott, azt én legalább olyan jól tudom, mint maga...

Cseke ránézett.

— Értem — mondta. — Szóval igazgató kartárs tudja, hogy sok a későnjövő és sok a selejt az üzemben?

— Tudom — mordult rá az igazgató. — Mit csináljak nem állhatok oda mindenki mellé könyörögni...

— Látja, igazgató elvtárs — szólt közbe Cseke — ez a szájtátiság!

va

A karrierista

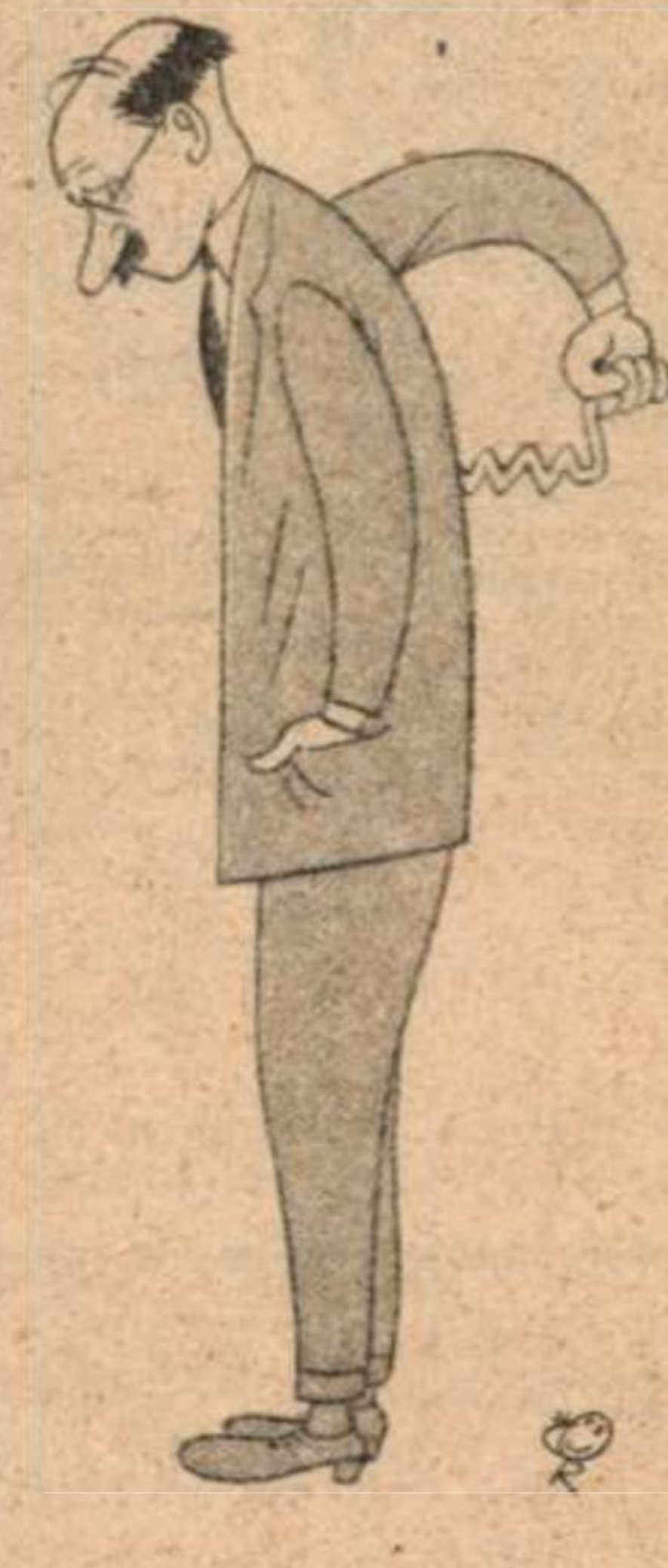

önkritikát gyakorol.

Azt hiszi, hogy így sikerül?

Egyes papok „ministránsköröket" alakítanak, hogy így csalogassák magukhoz a gyerekeket.

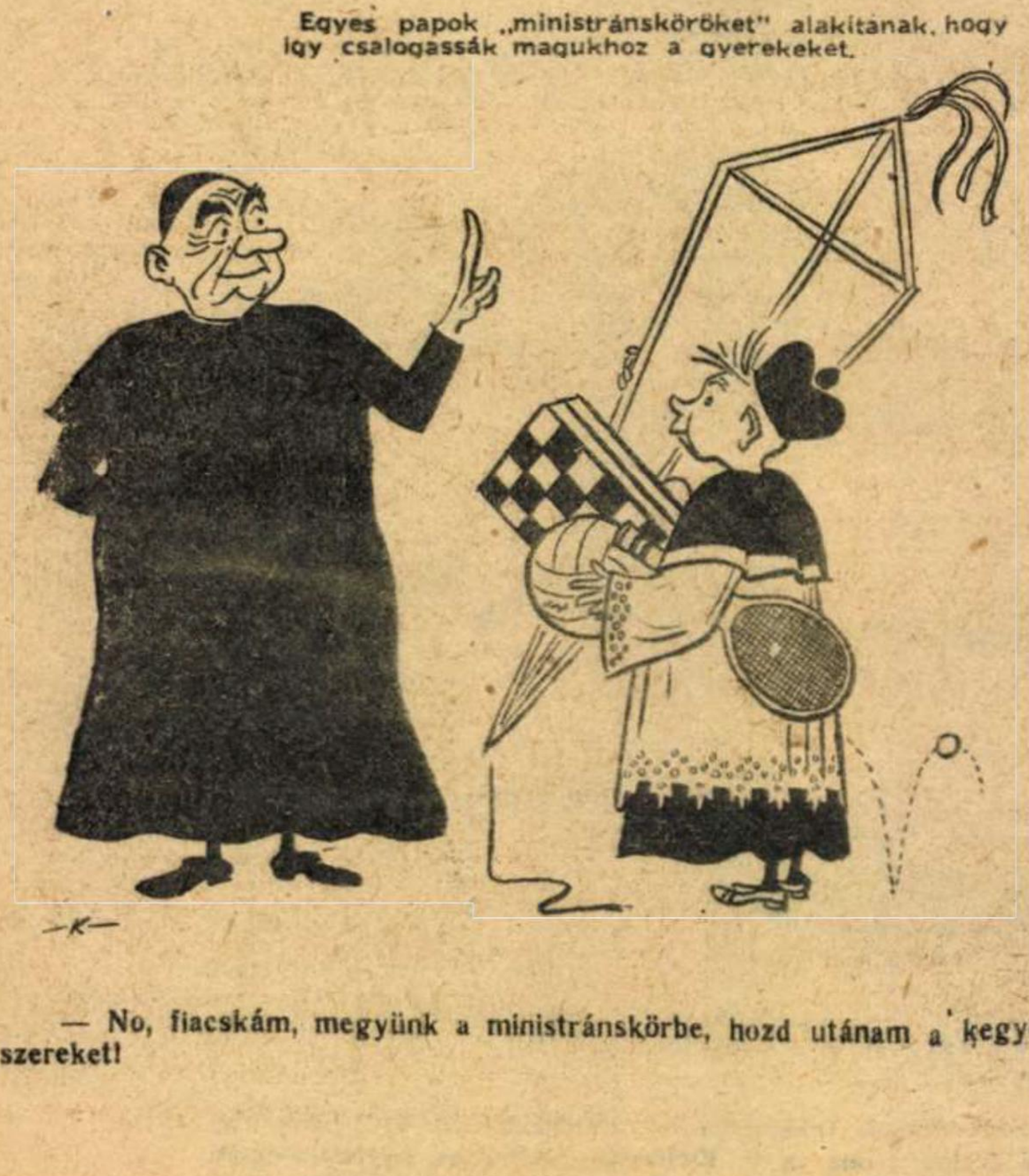

— No, fiacskám, megyünk a ministránskörbe, hozd utánam a kegyszereket!

Kormányhatározat az anya- és gyermekvédelemről

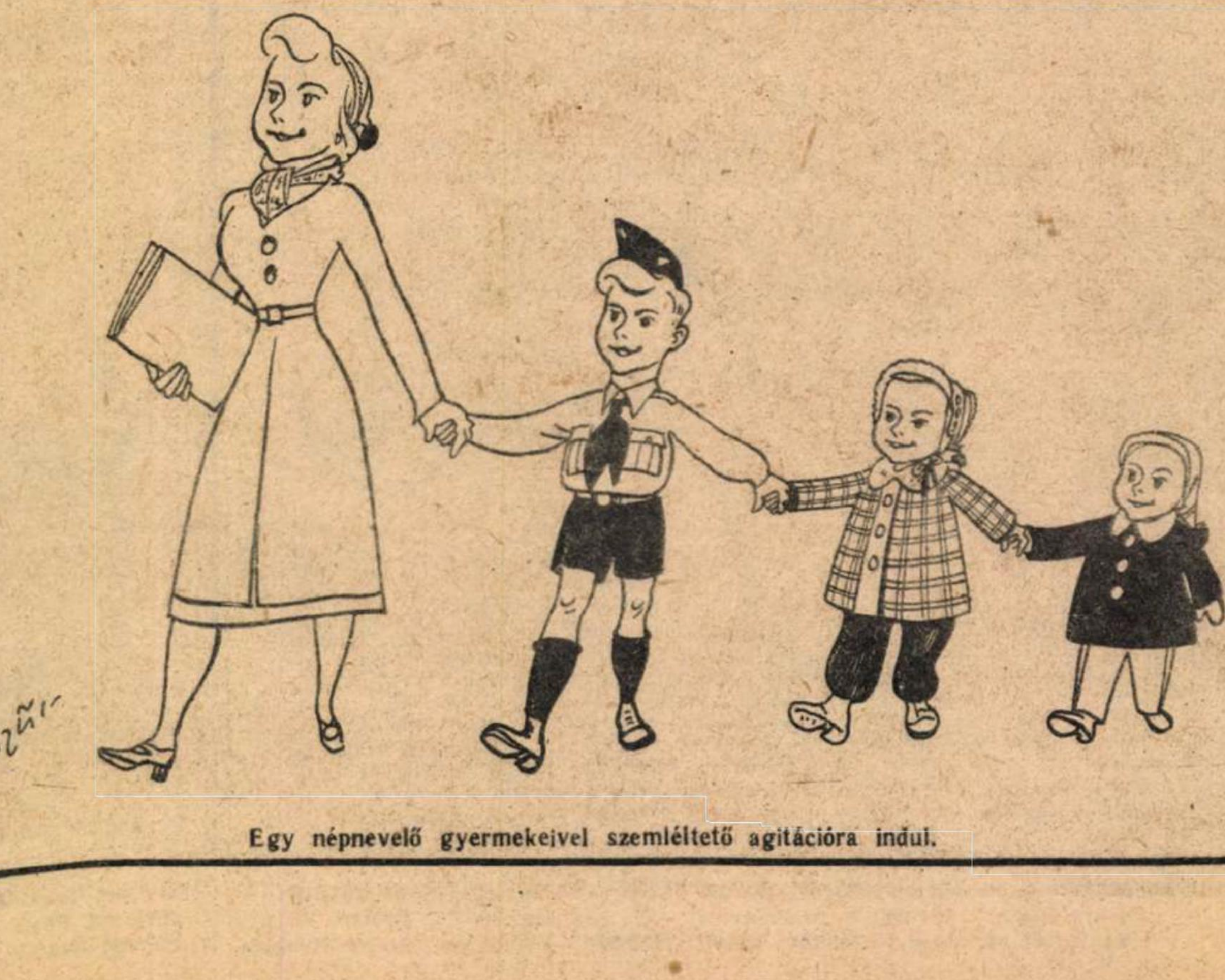

Egy népnevelő gyermekeivel szemléltető agitációra indul.

KÁR . . . KÁR . . . KÁR . . .

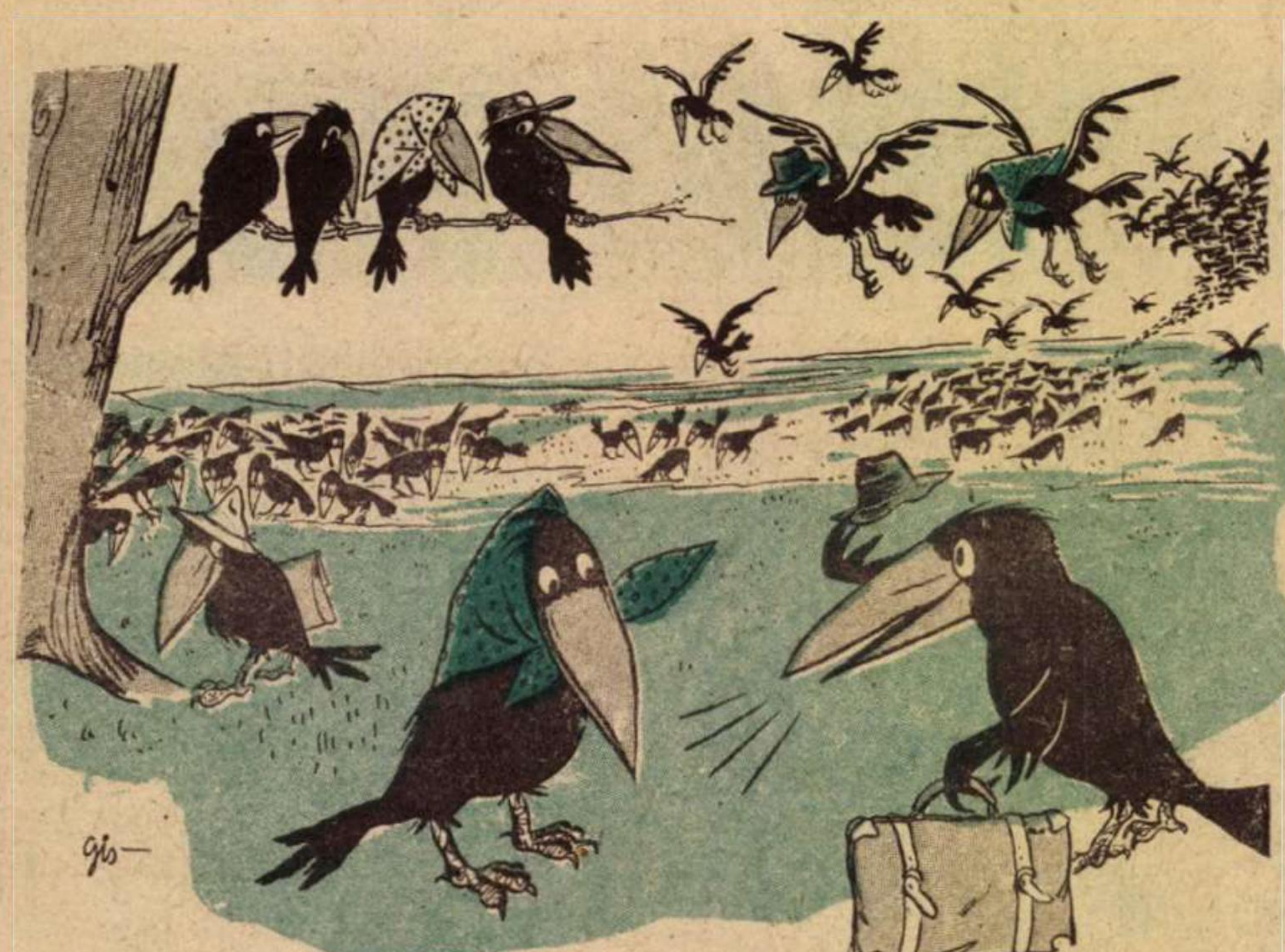

— Ez a Táncsics tsz. halasi üzemegységének rizsföldje?
— Ez bizony, varjú öcsém.
— Aztán milyen itt az ellátás, varjú néne?
— Annyi rizst hagytak itt kinn nekünk a földeken, hogy legalább két hónap kell hozzá, amíg betakarítjuk!

Új részleg egyes kohászatokon

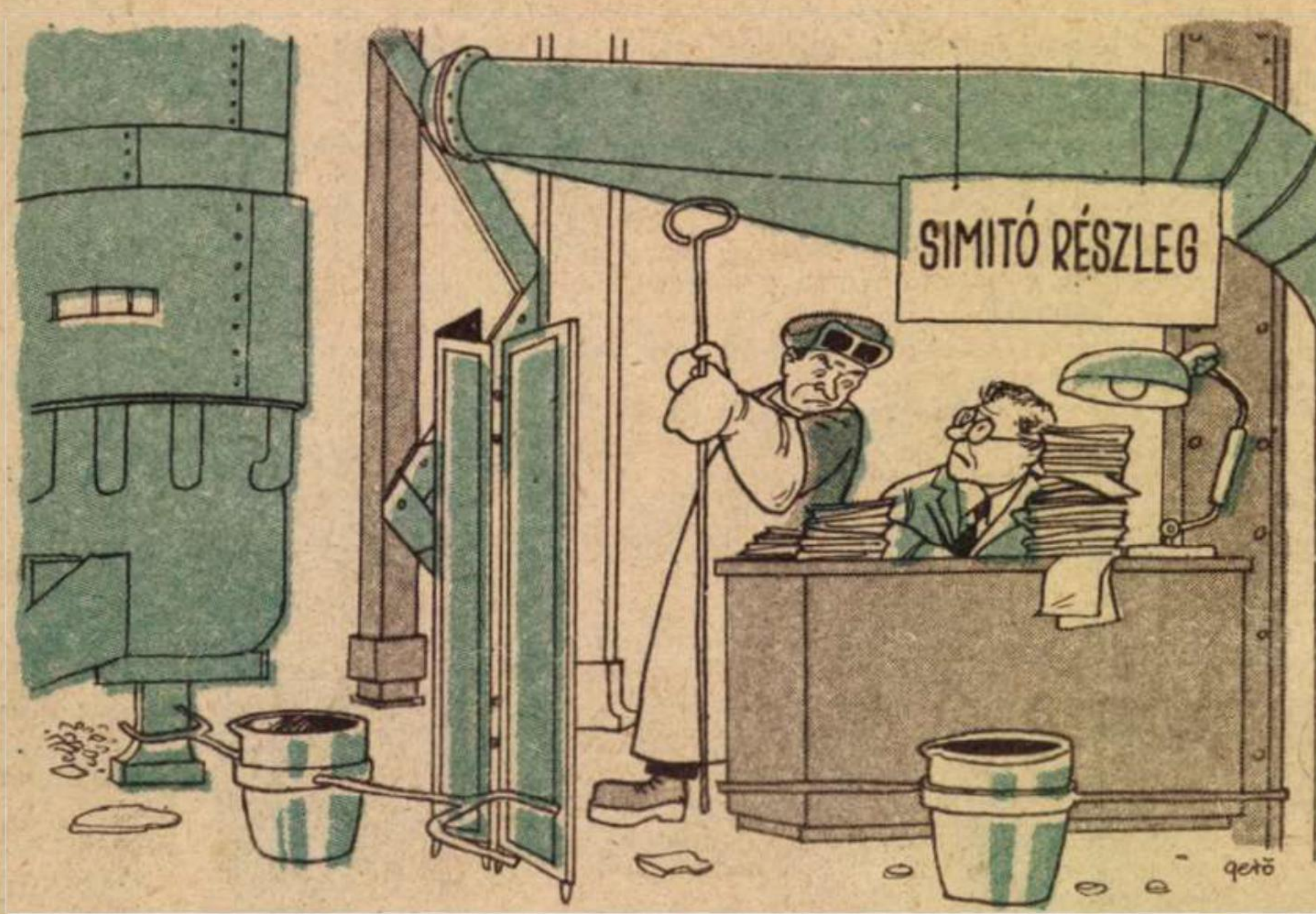

— Mondja kartárs, miért van simító részleg itt a kohászat kellős közepén?
— Itt igyekszem elsimítani azokat a hibákat, amelyeket nem tudtam megelőzni.

Gyerekversek
Irta: Szép Ernő

Szappan

A kakas, az sose kappan,
De a szappan mindig szappan

Óh a szappan, ha lesz nedves,
Olyan kezes, olyan kedves.

Simúl hozzád és cirógat,
Dörzsöld, dörzsöld, arra nógat.

Lágyúl, olvad könnyű lében,
Ni,, hogy habzik jókedvében.

Szaga van, mint a virágnak,
Öröme ő a világnak.

Én valami szépet érzek,
A szappanra hogyha nézek.

Látod Lackó, látod Olga,
Piszokkal van néki dolga,

Ám a mocskot bárhogy issza,
Ő, a szappan mindig tiszta.

Kimondhatom, bár röstellem:
Kevés ember ilyen jellem.

A cicánk

Itt helyben született
Pesti tető alatt,
Szereti nagyon a
Tejet meg a halat.

A cicánk lakása
Ötödik emelet,
Soha életében
Nem látott egeret.

Piros köröm

Nem mondom hogy nem szép
Az a piros köröm,
De nekem azt látni
Bizony nem nagy öröm.

Mert én kérlek szépen
Oly ijedős vagyok,
A piros körömtől
Mindig begyulladok.

Azt képzelem mindig
Hogy vér az a festék,
Amivel a hölgyek
A körmük festették.

Jaj, — mondok, mikor rám
Piros köröm rikít —
Önagysága éppen
Most ölt meg valakit.

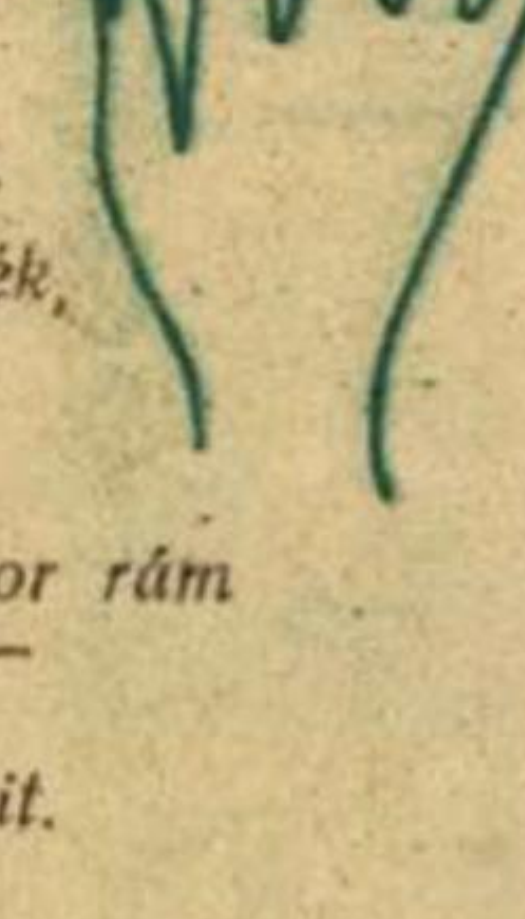

Vitamin

A-vitamin, B-vitamin
Meg a C,
Hogy miről jó
Ez mind, pajtás,
Tudod-é?

Én se tudtam,
Mikor voltam
Nebuló,
Ilyesmiről
Nem is volt még
Soha szó.

Megtanulod
Te is, mi a
Vitamin,
Legalább majd
Csudálkozhatsz
Valamin.

Kooperálok a KIK-kel

— A Meteorológiai Intézet jelenti: . . . krrr csrrrdrrrbrr . . .

Félreértések elkerülése végett, ezt már nem a Meteorológia, hanem csupán a rádióm, mely éppen ma egyéves, jelenti, illetve nem a rádióm, hanem a lift, jobban mondva a KIK . . .

Szóval:

Mint említettem, ma egy éve megvettem szívem leghőbb vágyát, a szép, vadonatúj rádiót, 4 cső, plusz varázsszem, plusz nyujtottskála, plusz antenna stb., stb. Felszereltem, bekapcsoltam, hallgattam . . . öt percig. Akkor irtózatos recsegés vágott a hangszóróba, fülembe és a fent leírt összes mellékhelyiségbe. Néhány percig dörömbölt, dübörgött, azután minden rendbejött . . . egy negyed órára. Akkor újra . . . és ez így folytatódott álló nap.

Régi rádiós vagyok, ha a készülékem új is, hát nem hagytam magam. Tudom, hogy az ilyesféle zörejeknek ezer külső oka lehet. Hamarosan meg is találtam a recsegés forrását: a felvonó okozta. Azaz szaknyelven, a felvonó nem volt „leblokkolva", s ezért, ha elindult, a ház összes rádiói visszaálmodták a vadság legalsó fokát. De hát én mégis csak laikus vagyok, rám nem hallgat senki. Közöltem észrevételemet és panaszomat a Posta Rádió Tanácsadó Irodájával. Kerek egy hónap mulva kijöttek megvizsgálni. Sajnos, a lift akkor éppen rossz volt és a tettenérés nem volt eszközölhető.

Sebaj. Négy hét mulva ismét felkerestek, a rosszulnevelt lift elárulta magát és a műszerész kijelentette: bejelenti a Nemtudomhogyishívják Vállalatnak, az pedig megcsináltatja a liftet, amitől nem recseg a rádió, aminek következtében én . . . egyszóval erre már megvan a kialakult gyakorlat, máskor is így történik, legyek egészen nyugodt.

Nos, én nyugodt voltam. (Kivéve, mikor krrrcsrrrbrrr . . .) Télre tavasz, arra nyár . . . mult az idő, de maradt a recsegés. A KIK a füle botját se mozgatta. Illetve, lehet, hogy csak azt mozgatta, mert szomorú helyzetem mitsem változott. Egyszer ugyan javították a liftet, de mint kiderült, valami más betegségét.

Ezután történt a csoda. De mert a csodák még senkin sem segítettek, nekem se sok hasznom lett belőle. Egy szép, de már csípős őszi napon újra felkerestek a posta műszerészei és előzékenyen érdeklődtek, hogy, ügye, most már jó a rádió? Feleltem, hogy nem volt annak soha kutya baja sem. Hanem a lift, az a lift, hogy az a . . .

Műszert szedtek elő, mértek, hümmögtek, fejüket csóválták, majd zordonan közölték: dörgedelmes felszólítást küldenek a KIK-nek, hogy amennyiben a legrövidebb időn belül nem intézkednek, úgy . . . egyszóval erre már megvan a kialakult gyakorlat, máskor is így történik, legyek egészen nyugodt.

Megpróbáltam, akár hiszik, akár nem, én megpróbáltam. Nekem van egyéniségem, akaraterőm, a fene egye meg!

Söt mi több, magamban fogadást is kötöttem. Emeletünkön a lépcsőházban kitörött az ablak, a közeledő tél szele befújt az összes lakásokba, de hát a KIK nem kap náthát az én lakásomban. (Talán azért, mert nem meri betenni hozzám a lábát. Jobb is.) Namármost. Melyiket javítják meg előbb: a liftet, vagy az ablakot.

Október: elvitték az ablakkeretet.

November: megint javítják a liftet, de újfent csak más baját.

December: elkészült az ablak. Közben néhányszor áramszünet is volt, amikor is állt a lift, de sajnos ugyanez okból a rádió se szólt.

Karácsony. Már a Posta se jelentkezik. Ugylátszik megunták. Nem csodálom. Lehet, hogy én is meguntam? Azt hiszem, inkább csak kimerültem. Járok a fülorvoshoz és az SZTK folyosóin edzem magam türelemre. Csak attól félek, hogy szinte még serdülőkorban járó rádiókészülékemet is hamarosan orvoshoz kell vinnem, ami szintén néhány hónapos várakozást jelent.

Csak azt nem tudom, mit válaszolna a KIK, ha az SZTK, a rádiójavító, és a posta benyujtaná neki a számlát? Bizonyára azt, hogy legyenek nyugodtak, erre már megvan a kialakult gyakorlat, máskor is így történik . . .

Bogáti Péter

Aminek nem szabadna lennie

. . . A tavaszi szemle megszervezésére igen nagy gondot kell fordítani, hogy valóban hatékony legyen, feltárja a hibákat és hiányosságokat.
(Nagy Imre beszédéből.)

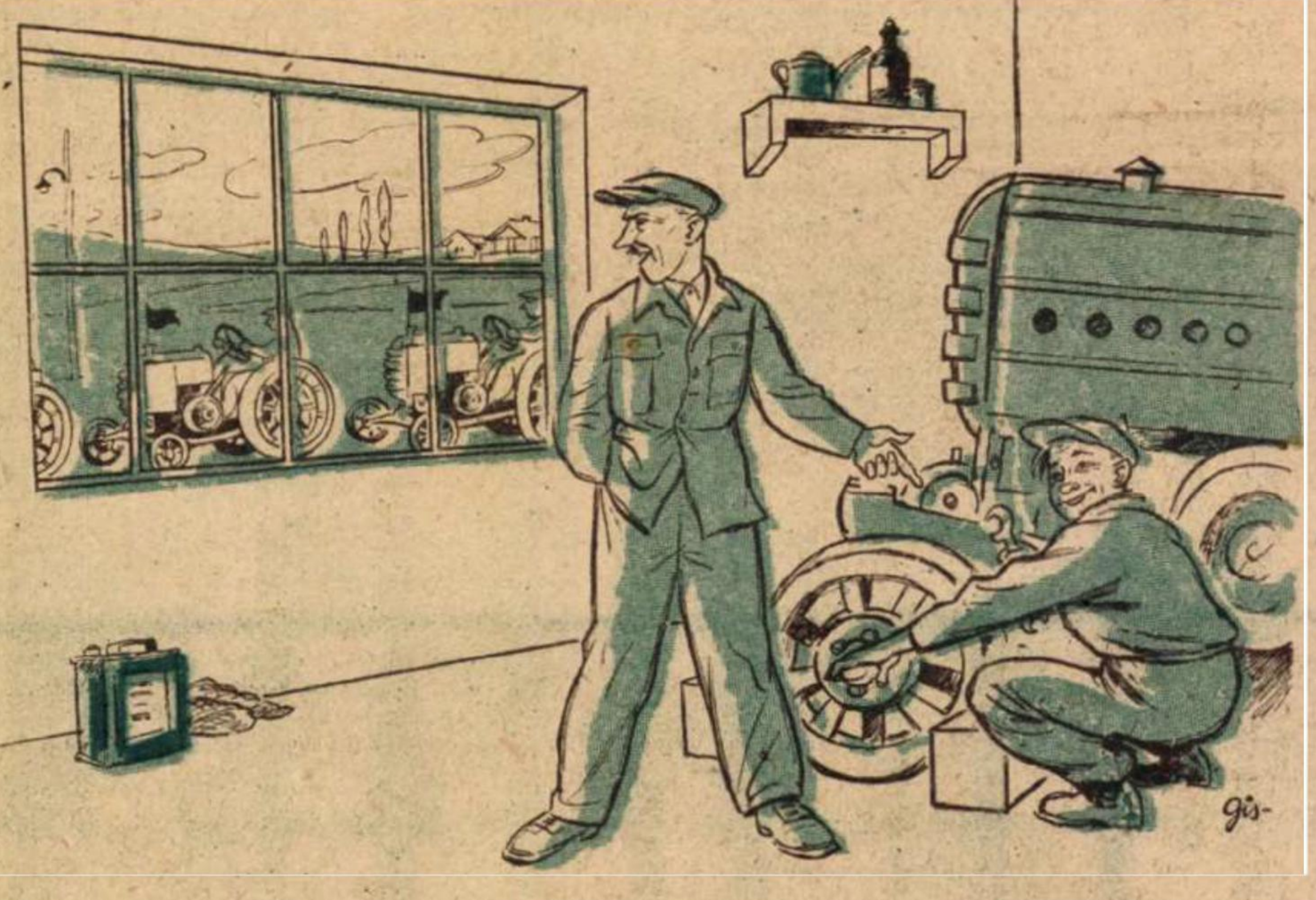

— No, húzzál csak mégegyet azon a csavaron, akkor ez a traktor is kibír majd annyit, hogy legalább a szemlén résztvegyen . . .

Váratlan látogatás egy kohászati üzemben

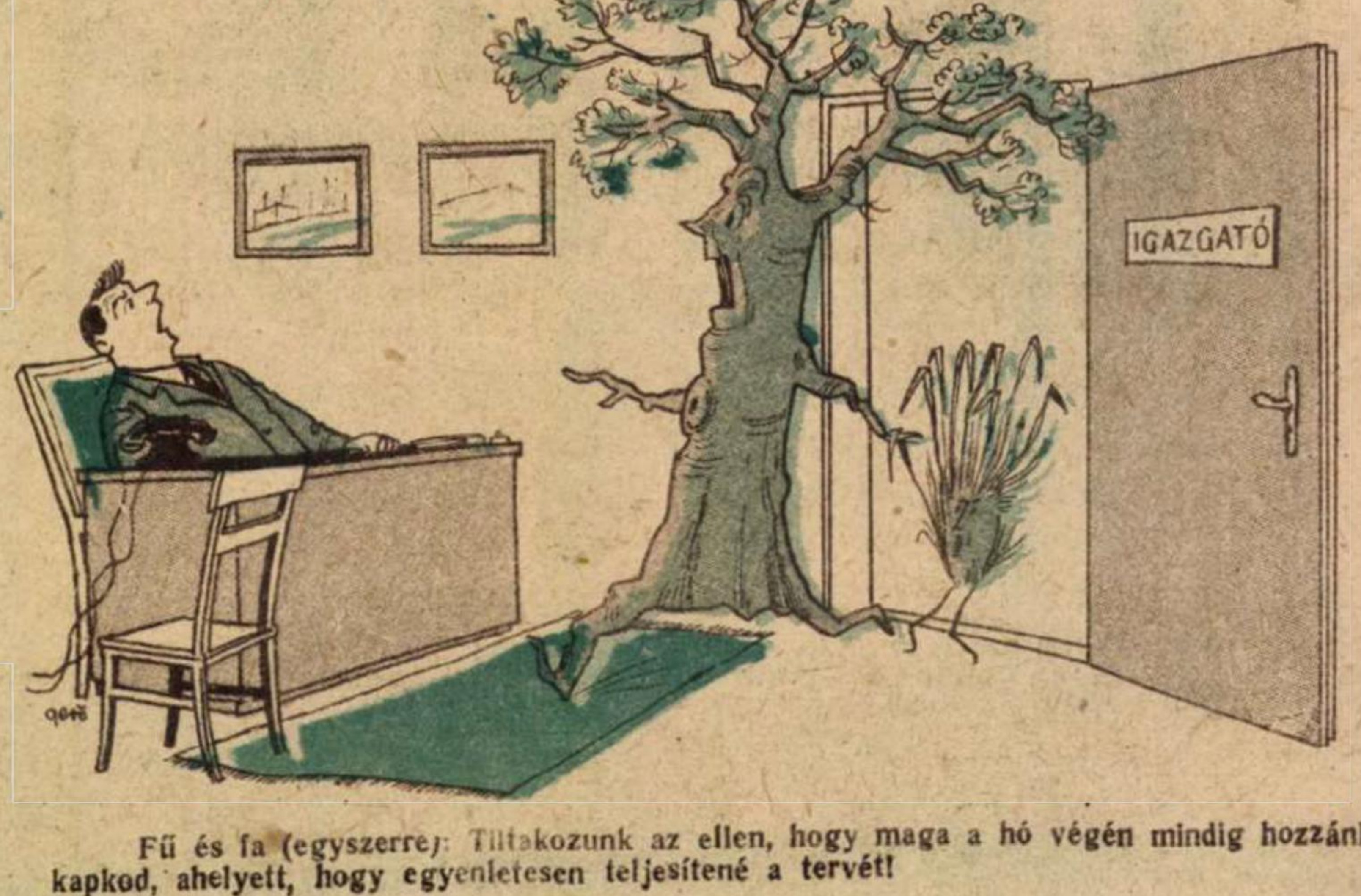

Fű és fa (egyszerre): Tiltakozunk az ellen, hogy maga a hó végén mindig hozzánk kapkod, ahelyett, hogy egyenletesen teljesítené a tervét!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11.
Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti Posta Központi Hirlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat:**
V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.